

SJORS

10 november 1962
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 45

van de Rebellenclub

ROY REX IN WILD WEST

KASSA

Ontmoeting met Tarzan

Een avontuur met een wolf in het noorden van Noord-Amerika

Elmer Parkins bewoonde met zijn vrouw Margaret en zijn dochter Anne een weerstation op de zuidelijke oever van het Grote Slavenmeer in Noord-Amerika. Op een morgen vond Anne in een van de vosseklemmen die haar vader had uitgezet een dode wolvin. Om haar heen bewoog zich een drietal bibberende jongen. Anne had medelijden met de hulpeloze diertjes en nam ze mee naar huis. Ze wilde proberen hen in het leven te houden. Twee stierven er binnen enkele dagen; alleen de derde beloonde haar zorgen en moeite. Het was de grootste van de drie, een dartel wolfsjong, waarvan de donkere pels van kop tot staart getekend was met een grijze streep en dat ze de naam Tarzan gaf.

Tarzan groeide als kool, leerde zindelijkheid en gehoorzaamheid en volgde haar overal waar ze ging. ,,Hij is aanhankelijk en trouw als een hond," zei Anne altijd als er bezoekers kwamen van Fort Simpson. En inderdaad gedroeg Tarzan zich meer als een hond dan als een wolf. Maar een oude Indiaan, die ervaring had met wolven, twijfelde aan de honde-eigenschappen van Tarzan. ,,Wacht maar eens tot de sneeuw gaat smelten," zei hij lachend. ,,Dan zult u wel ondervinden wat er aan hondetrouw in een wolvehart schuilt."

Anne geloofde hem niet, maar zijn voorspelling kwam uit. Bij het eerste zachte zuidenwindje, een voorbode van de lente, werd Tarzan onrustig. Hij at niet meer, begon te grommen als hij gestreeld werd en zat soms uren te janken voor de deur. Op een nacht klonk er beneden in het huis glasgerinkel. Anne werd er wakker van en sprong verschrikt haar bed uit. Toen ze door het venster keek, zag ze Tarzan met een snelheid alsof alle jagers van het noorden achter hem aan zaten over de door de maan beschenen vlakte hollen. . .

,,Die is weg en komt niet meer terug," zei haar vader de volgende morgen. En na twee weken tevergeefs wachten moest Anne spijtig erkennen dat hondetrouw aan een wolf vreemd is.

Er gingen drie jaren voorbij. Op het einde van het derde jaar werd het noorden bezocht door een erg strenge winter. Grote troepen wolven joegen huilend over de vlakte, drongen de stallen binnen en roofden schapen en kippen. Maar bij het weerstation en dieper het zuiden in hadden de gevaarlijke dieren zich nog niet in troepen vertoond en daarom ondernam Anne op een ochtend haar gewone wekelijkse tocht naar Fort Simpson. Ze ging met de hondeslee en nam voor alle zekerheid een geweer mee.

In de middag keerde ze naar huis terug. Halverwege het weerstation begon de duisternis in te vallen, maar dat maakte haar niet bang. De honden kenden de weg en terwijl ze ze voortdurend aanvuurde, gleed ze rustig op haar sneeuwschoenen achter de slee aan.

Ze was nog hoogstens tweehonderd meter van de verlichte vensters van haar huis verwijderd toen ze opeens een onheilspellend geluid meende te horen. Ze raakte iets achter op de slee en vóór ze die afstand had ingehaald om haar geweer te grijpen zag ze tot haar schrik een hele troep vlugge schaduwen op de slee afrennen. Even later weerklonk een ontzettend gehuil en gejank. De honden werden door de wolven besprongen, de slee kantelde en er ontstond een wirwar van door elkaar krioelende lijven. Vlak daarop zag Anne een wolf op zich afvliegen. Ze slaakte een kreet, sloeg van zich af, maar viel door de schok op de grond. Haar aanvaller rolde door de sneeuw, krabbelde bliksemsnel overeind en kwam opnieuw op haar af.

Maar op hetzelfde ogenblik gebeurde er iets vreemds. Het hongerige monster beet niet toe, maar besnuffelde haar kleren. Toen zocht het haar handen en likte haar pols. Opeens dacht Anne weer aan het wolfsjong. ,,Tarzan!" riep ze. De wolf gromde en scheen te aarzelen. Een ogenblik nog zat Anne in doodsangst, maar onverwachts hoorde ze vlak bij zich geweerschoten knallen. De wolf stiet een gehuil uit en sprong vlug de duisternis in. De hele troep gaf gehoor aan zijn waarschuwing. Toen Anne opgestaan was zag ze dat zes van haar honden dodelijk gewond waren; de dieren waren niet tegen hun aanvallers opgewassen geweest.

,,Ik hoorde dat gehuil en zag wat er aan de hand was. Ben je gewond ?" vroeg haar vader.

,,Nee, gelukkig niet," zei Anne opgelucht en tegelijk ontroerd. ,,Tarzan was bij die troep. Hij heeft me even herkend en daaraan heb ik het te danken dat me niets overkomen is!"

Wereldquiz

1. HIER KLOPT IETS NIET. WAT?

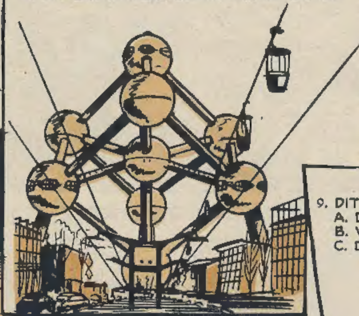
2. WAT IS ER FOUT AAN DEZE POP?

3. IS NEW YORK DE HOOFDSTAD VAN NOORD-AMERIKA?

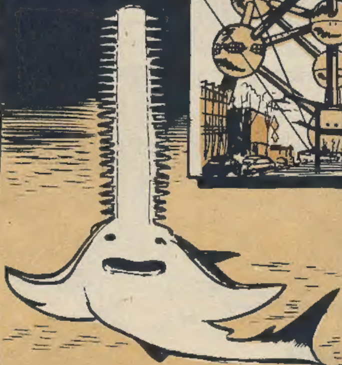
4. BEETHOVEN WAS EEN
A. SCHILDER
B. OPERAZANGER
C. COMPONIST

5. DIT BOUWWERK STAAT BIJ DE STAD...

6. WAT IS ZIJN BEROEP?

7. DIT DIER IS EEN...

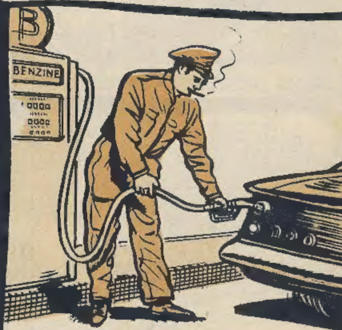
8. DIT IS EEN
A. UITZICHTTOREN
B. OLIEBOORTOREN
C. BRANDTOREN

9. DIT IS EEN
A. DAUPHINE
B. VOLKSWAGEN
C. DAF

10. HET PAKJE VAN DE BALLERINA HEET...

11. IS HIER IETS VERKEERD?

ANTWOORDEN OP BLADZIJDE 30.

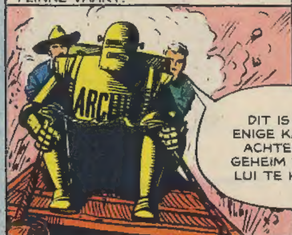
De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE BETRAPTEN IN INDIA TWEE BLANKEN EN EEN NEGER BIJ HET VANGEN VAN ROOFDIEREN. ZE GINGEN DIRECT OP DE VLUCHT EN DE VRIENDEN ZETTEN DE ACHTERVOLGING IN.

GELEID DOOR TED STUURDE ARCHIE DE LAADKLEP VAN DE AUTO NAAR BENEDEN.

DAAR GAAN WE, KEN! HOU JE VAST!

DIT LOOPT NOOIT GOED AF!

OP DATZELFDE OGENBLIK RIEP KEN ONTZET:

DE VRACHTAUTO STOPTE EN DE DRIE MANNEN SPRONGEN ERUIT.
KIJK UIT, DAAR KOMT EEN LAWINE AAN!
HIERHEEN, MANNEN!
MAAR DE DRIE VLUCHTELINGEN WERDEN DOOR DE LAWINE ACHTERHAALD.

ARCHIE GREEP EEN BOOM BEET.
HOU VAST, ARCHIE! DIE BOOM KAN ONS REDDEN!

ZE HADDEN BETER IN DE AUTO KUNNEN BLIJVEN. NU WORDEN ZE BEDOLVEN!

MET EEN RAUWE KREET VERDWENEN DE MANNEN OVER DE RAND VAN EEN RAVIJN.
HELP!

TOEN DE VRIENDEN BIJ HET RAVIJN KWAMEN WAREN ZE VERDWENEN.
WE KUNNEN NIETS MEER DOEN. WAARSCHIJNLIJK ZIJN ZE VERDRONKEN!
MAAR HUN GEHEIM HEBBEN WE NOG NIET ONTRAADSELD. LATEN WE DE AUTO DOORZOEKEN!

MET HULP VAN ARCHIE BEREIKTEN DE VRIENDEN DE VRACHTAUTO.
HEE ZEG, ER LIGT HIER EEN KAART!

DE VRIENDEN BEKEKEN DE KAART.
ARCHIE
KIJK, HIER VLAKBIJ IS EEN VLIEGVELDJE. DAAR WILDEN ZE ZEKER HEEN. ZOUDEN ZE DIE DIEREN DAN DOOR DE LUCHT VERVOEREN?

DAAR WIL IK MEER VAN WETEN. WE MOETEN ZO GAUW MOGELIJK OP DAT VLIEGVELD ZIEN TE KOMEN!

MET ZIJN DRIEËN BEGONNEN ZE DE WAGEN UIT TE GRAVEN.
GELUKKIG DAT WE IN DE AUTO SCHOPPEN GEVONDEN HEBBEN!
JA, HOE GAUWER WE OP DAT VLIEGVELD ZIJN, HOE BETER!

MAAR ER WAS NÓG IEMAND OP WEG NAAR HET VLIEGVELD. HET WAS DE NEGER BALA, DIE OP EEN BOOMSTAM MET DE STROOM MEEDREEF.
DIE BLANKEN MET HUN ROBOT ZIJN GEVAARLIJK VOOR ONS. IK ZAL GAUW DE MANNEN OP HET VLIEGVELD OP DE HOOGTE BRENGEN!

De roep van het circus

DIE AVOND LOEIDE DE STORM OM DE CIRCUSTENT...

HET WAS EEN BELANGRIJKE AVOND VOOR CIRCUS MELWIN EN VOOR DEBBIE. EEN FILMREGISSEUR ZOU NAAR DE VOORSTELLING KOMEN KIJKEN EN MISSCHIEN ZOU ER EEN FILMCONTRACT UIT VOORTVLOEIEN. ALS ALLES TENMINSTE GOEDGING...

IN DE TENT STOND DEBBIE BIJ MENEER MELWIN EN DE REGISSEUR.

HET GAAT TUSSEN UW CIRCUS EN DAT VAN LANGTON. EEN VAN TWEEËN KRIJGT HET CONTRACT!

ALS U STRAKS DEBBIE MET HAAR LEEUWENNUMMER GEZIEN HEBT, GEEFT U HET VAST AAN ONS!

EVEN LATER KWAM DEBBIE TOM MORDEN TEGEN.

O, TOM, IK BEN ZO ZENUWACHTIG! WAT MOET IK DOEN?

KALM BLIJVEN, DEBBIE! ALLES GAAT HEUS WEL GOED!

JA, ALLES GAAT GOED, ZOLANG DIE GEMASKERDE ACROBATE DE BOEL MAAR NIET IN HET HONDERD KOMT SCHOPPEN!

MAAR OP DATZELFDE OGENBLIK...

...STOND EEN VREEMDE FIGUUR IN DE NOK VAN DE TENT.

HEE, DEBBIE! KOM HIER! KOM TERUG!

WAAR GAAT DAT KIND IN VREDESNAAM HEEN?

KIJK DAAR EENS! DAAR!

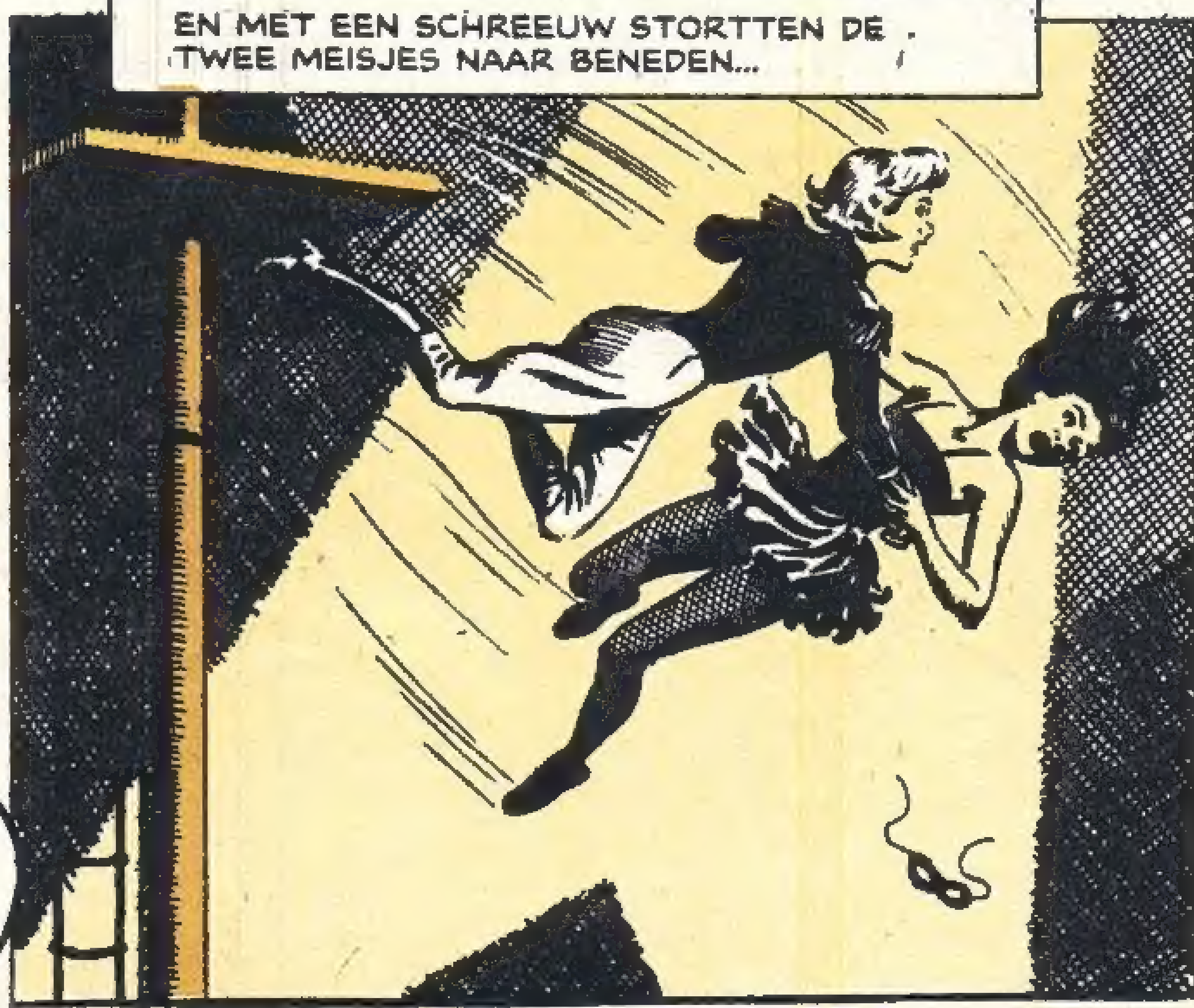

DEBBIE GREEP HET MEISJE BEET EN OPEENS VIEL HAAR MASKER AF.

Het beest van Chasseloup

door John Bancroft met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *James Steel en zijn neef Lindsay Perrin stellen in Bretagne een nader onderzoek in naar de reden, waarom hun vriend Raoul de la Faine veroordeeld en verbannen is. Volgens hen is hij onschuldig. Onderweg naar het kasteel van Raouls vader, Chasseloup, nemen ze een kijkje in een antiekwinkeltje. Tenslotte bereiken ze het kasteel, waar ze allesbehalve vriendelijk worden ontvangen door de dwerg Clopotte en meneer Benoît, een neef van de familie. Na een kort gesprek met Raouls vader en diens kleinzoon Paul vertrekken ze weer. Op de terugweg komen ze zonder benzine te zitten. Bij een kolenbrander, Jean-Louis Goujon, brengen ze de nacht door. De volgende dag wordt in de omgeving een jacht gehouden, waaraan ook Pierre de la Faine en meneer Benoît meedoen. Als Pierre met James en Lindsay wil spreken, wordt hij door Benoît daarvan weerhouden. 's Avonds weten James en Lindsay in het kasteel door te dringen, waarbij Lindsay een onbekende oude man ontmoet. Op de terugweg loopt er een wiel van hun auto af. De volgende dag wordt Lindsay opgebeld door Goujon. Hij wil James dringend spreken.*

Lindsay liep een weggetje op, dat hem in een paar stijgende zigzagbochten boven de herberg bracht. Hij merkte dat daar, verscholen achter een rij bomen, het dorpje zich voortzette. Hij liep over de weg, die aan beide zijden omzoomd was met zoet ruikende kastanjebomen, en hij vulde zijn zakken met afgevallen kastanjes. In de nabijgelegen wortelvelden klonk het verschrikte gefladder van patrijzen, die opvlogen als hij passeerde en achter hem weer neerstreken. Grote hopen wortelen lagen aan de kant van de weg klaar om te worden weggevoerd.

Af en toe hoorde hij het gepiep van een machine en het zachte geplof van paardehoeven in het zand. Hij verwachtte een paard en wagen tegen te zullen komen, maar het geluid van de hoeven klonk nu eens dichterbij en dan weer verder af.

Toen hij een bocht in de weg was gepasseerd, zag hij tussen een groepje oude huizen door een oud, afgeleefd paard eindeloos in een cirkel rondlopen. Het dier was vastgebonden aan een houten balk, die het zwoegend rondtrok. De balk zat vast aan een draaischijf en van de draaischijf liep een as naar de hoek van een schuur. Een oude man in een blauwe kiel en op klompen hield het paard in beweging en Lindsay bleef staan om een praatje met hem te maken.

,,Ruikt u het, meneer?" vroeg de oude boer met een tevreden glimlach op zijn gezicht. ,,Dat is nou cider. Mijn paard draait de pers. Hij is mijn levende machine. Maar olie heeft hij niet nodig. Alleen maar een handvol haver."

De lucht was zwaar van een sterke geur van appels. Lindsay slenterde naar de schuurdeur en keek naar binnen. Een man en een vrouw wierpen appels in iets dat waarschijnlijk de pers was. Een geweldige hoeveelheid appels lag op de vloer uitgespreid en ze verdwenen allemaal in de pers.

,,Het ruikt prima," riep hij.

,,Drinken ze in Engeland ook cider?" vroeg de boer. ,,Of alleen maar bier?"

,,In het westen van Engeland maken ze ook cider," antwoordde Lindsay geestdriftig, want hij woonde in Devonshire en hij vond het leuk om hier in het buitenland aan zijn geboortestreek herinnerd te worden.

,,Is uw Engelse cider net zo sterk als de onze, hier in Bretagne?" wilden ze weten. Het was duidelijk dat ze erg trots waren op hun brouwsel.

,,Misschien niet zo sterk," zei Lindsay tactvol.

,,Nou, meneer, als u over een maand terugkomt, zullen we een liter voor u aftappen," zei de vrouw met een vriendelijke glimlach, waarna zij en haar man weer aan het werk gingen. Het paard begon traag en moe in het rond te lopen.

Toen Lindsay weer terugkwam in Les Forges, was James al weer op. Hij onderwierp zijn beschadigde Jaguar aan een nauwkeurige inspectie. ,,Jammer van dat gedeukte spatbord," zei hij. ,,Er zal een nieuw op moeten als we weer thuis zijn. Ik geloof niet dat het nog uitgedeukt kan worden."

,,Misschien kunnen we beter eens uitzoeken waar die schuur ongeveer ligt, waar we Jean-Louis zullen ontmoeten," stelde Lindsay voor.

,,Ik heb al op de kaart gekeken. Hij ligt hier een kilometer of vijftien vandaan. We zullen om half zes weggaan, dan zijn we ruim op tijd."

,,Ik vraag me steeds maar af waarover hij toch zo dringend met ons wil spreken," zei Lindsay nadenkend.

,,Over iets dat hij de eerste keer al wilde zeggen, denk ik. Want hij had toen iets op zijn hart. Misschien heeft hij Raoul heel goed gekend. Vergeet niet dat zijn vrouw vroeger kokkin was op Chasseloup. Ik denk, dat Jean-Louis en zij nog eens met elkaar overlegd hebben of ze me konden vertrouwen. En dat is heel begrijpelijk."

De zachte oktobermiddag ging over in de avond toen ze wegreden. Een kort stukje voerde de weg door het bos en na een paar kilometer reden ze langs het oude, ommuurde stadje Paimpont. De grote abdijkerk stak aan de oever van een klein meer scherp af tegen de lucht. Het silhouet leek op dat van een zeekasteel, dat op het punt stond uit te varen. Al spoedig sloegen ze in noordwestelijke richting af en reden op de stille weg naar Gaël. Lindsay keek op de kaart na of ze goed reden. Na een paar kilometer waren ze op het kruispunt, waar Jean-Louis het door de telefoon over had gehad. Ze stopten even om het te controleren.

,,Ja, we zijn goed," zei Lindsay, terwijl hij zijn hoofd uit het raampje boog om op de houten handwijzer te kijken. ,,Die weg links gaat naar Pertuis, langs het Blauwe Meer en dwars door het bos. Jean-Louis zei dat de schuur een eind verder staat, aan de linkerkant van de weg."

,,Goed," zei James. ,,Vooruit dan maar weer."

,,We zijn prachtig op tijd," zei Lindsay, terwijl hij op zijn horloge keek. ,,Het is even voor zessen."

Enkele ogenblikken later zag hij een eindje van de weg af een somber en donker gebouwtje. Als Jean-Louis hun afspraak een beetje een mysterieus karakter had willen geven, dan had hij geen betere plaats kunnen uitzoeken. In de schemering van de vallende avond zag de schuur er verlaten en geheimzinnig uit.

,,Hier moet het zijn," zei Lindsay. ,,Er is niets anders in de buurt, behalve die huisjes daar in de verte op de top van die heuvel."

,,Oké," zei James, terwijl hij afremde. Hij stuurde de wagen van de weg af en hobbelend en schokkend reed de Jaguar over een smal paadje naar de schuur.

,,Het ziet er niet naar uit dat Jean-Louis er al is," zei Lindsay, toen de wagen stilstond en James de motor uitschakelde. ,,Maar hij zal zo wel komen."

James keek met een wantrouwig gezicht naar het gebouwtje. ,,Ik vind het maar een vreemde plaats voor een afspraak. Het is een heel eind van zijn huis af."

,,Ja, maar hij vertelde, dat hij vanmiddag een klusje had te doen in Paimpont. Bovendien is het best mogelijk, dat zijn vrouw hier niets van mag weten."

,,Dat is waar, ja. Laten we maar een beetje rondkijken, terwijl we op hem wachten."

Ze stapten uit de wagen en liepen om het houten gebouwtje heen. Nu ze de schuur met zijn verweerde luiken en half doorgezakt dak van dichtbij bekeken, zagen ze dat er eigenlijk niets bijzonders en zeker niets onheilspellends aan was. Het rook er naar hooi. Lindsay probeerde de dubbele deuren te openen, maar ze zaten op slot.

,,Jammer dat we geen gezelliger ontmoetingspunt hebben afgesproken," mompelde James, terwijl hij de kraag van zijn jas opzette. ,,Zei je niet, dat er een eindje verderop een café was?"

,,Dat zei Jean-Louis. Het zal wel een van die huisjes op de heuvel zijn."

Het was nu bijna donker en tegelijk met het vallen van de avond was het ook koud

Een oude man in een blauwe kiel en op klompen hield het paard in beweging.

geworden. Ze liepen ongeduldig heen en weer en vroegen zich allebei af waar Jean-Louis bleef.

De weg was verlaten. Er kwam alleen een fietser voorbij, die snel langs reed, en kort daarop een vrachtwagen, die slingerend en hobbelend met een enorme vracht appels in de richting van Paimpont reed.

,,Hoe laat is het?"

,,Twintig minuten over zes."

James klakte geërgerd met zijn tong. Hij had heel wat verwacht van deze afspraak met Jean-Louis. ,,Ik vraag me af wat er gebeurd kan zijn. Ik hoop niet, dat hij zich bedacht heeft of dat mevrouw Goujon hem niet heeft laten gaan."

,,Wel nee, hij was er zó zeker van, dat hij zou komen. Het laatste dat hij zei was: ,,Uw vriend móét komen."

oren. ,,Hoorde jij iets? Ik dacht dat ik iets hoorde bewegen."

Ze liepen snel terug naar de schuur en luisterden, maar het was er net zo stil als zoëven. James begon met veel lawaai aan de dubbele deuren te trekken, maar ze bleven potdicht. ,,Jean-Louis," riep hij, maar er kwam geen antwoord. De wind ruiste door de bomen om hen heen. Het geklingel van een klok dreef door de avond in hun richting.

toen de beide vreemdelingen binnenkwamen, maar speelden direct weer door. James bestelde twee glazen rode wijn en hij en Lindsay bleven staan bij het grote haardvuur, waarboven een zwarte ketel hing. De vrouw van de waard was druk bezig met het bakken van een appeltaart op het fornuis aan de andere kant van de schouw. De muur aan de overzijde van het café was behangen met potten en pannen, borstels, lappen en andere

,,Ik vind het maar een vreemde plaats voor een afspraak. Het is een heel eind van zijn huis af."

,,Weet je zeker dat het hier was? Je hebt hem toch niet verkeerd begrepen? Je weet toch zeker, dat hij niet dat café daar bedoelde?"

,,Absoluut zeker." Lindsays stem klonk verontwaardigd. ,,Jean-Louis bracht dat café alleen ter sprake voor het geval we deze schuur voorbij zouden rijden zonder hem te zien. Ik denk dat hij de schuur als plaats van ontmoeting heeft gekozen, omdat het hier zo verlaten is, zo. . . "

James legde hem plotseling met een handgebaar het zwijgen op en spitste zijn

,,Laten we naar dat café lopen om iets te drinken," zei James. ,,Als Jean-Louis in de tussentijd komt opdagen, ziet hij de Jaguar staan en zal hij wel op ons wachten."

Maar Lindsay wist dat James alleen maar naar het café wilde om er zeker van te zijn, dat Jean-Louis daar niet op hen wachtte.

Om de grote, ronde tafel van het café zaten een stuk of zes boeren. Ze dronken wijn en speelden met grote aandacht een ingewikkeld kaartspel. Ze keken even op

huishoudelijke goederen. Behalve café was dit blijkbaar ook de enige winkel van het dorp.

,,Wat spelen ze, meneer?" vroeg James aan de waard.

,,Bellotte, meneer," antwoordde de man vriendelijk. ,,Wilt u meedoen?"

,,Ik zou wel willen," lachte James, ,,maar helaas hebben we geen tijd. O ja, ik wou u nog iets vragen. Kent u ene meneer Goujon?"

,,Jean-Louis? De kolenbrander? Natuurlijk, iedereen kent hem."

,,Is hij vanavond hier geweest?"

,,Nee, meneer. Jean-Louis komt hier maar zelden, alleen als zijn vrouw het goedvindt. En die vindt het bijna nooit goed."

,,Ik zag hem vanmiddag in Paimpont," zei een van de kaartspelers, terwijl hij op zijn gemak een sigaret begon te rollen.

,,Wilt u hem spreken, heren?" informeerde de waard, terwijl hij James nieuwsgierig opnam.

,,Ach, nee, zo belangrijk is het niet," antwoordde James, terwijl hij zijn glas leegdronk. ,,Bedankt in elk geval. We moeten weer gaan. Goedenavond."

Ze verlieten de rokerige gelagkamer en liepen weer terug in de richting van de Jaguar. Het was nu bijna zeven uur en de schemering van de avond had plaats gemaakt voor de duisternis van de nacht.

,,Daar zijn we ook niet veel mee opgeschoten," vond James. ,,Alleen schijnt Jean-Louis wel een bekende figuur in de omtrek te zijn."

Lindsay wilde iets zeggen, maar hij slikte het weer in. Niets wees er intussen op, dat de kolenbrander nú op de afgesproken plaats was.

,,Het valt me tegen van Jean-Louis," zei James.

,,Ik denk dat zijn vrouw hem heeft verboden om uit te gaan."

,,Nou, dat weet ik niet. In elk geval blijf ik hier niet langer rondhangen. Misschien belt hij ons weer op om uit te leggen waarom hij zich niet aan zijn afspraak gehouden heeft."

,,Zou het zin hebben om hem thuis op te zoeken?" vroeg Lindsay.

,,Vanavond niet," zei James. ,,De kans dat we zijn huis vinden is maar erg klein."

Voor de laatste keer schudde James nog eens boos aan de gegrendelde schuurdeuren. Toen liep hij terug naar de wagen. ,,Kom mee, Lindsay. We moeten er ons maar bij neerleggen. Vanavond gaan we naar Rennes, naar de bioscoop."

Hobbelend reed de wagen terug naar de weg. Met gierende motor zette hij daarna koers naar Rennes. Met een duistere blik in zijn ogen zat James achter het stuur en Lindsay wist dat hij zijn neef, als deze zo duidelijk op iets zat te broeden, maar beter niet kon storen. James' vrolijke stemming van die middag was helemaal verdwenen. Dat was ook wel begrijpelijk, want James had zich van de afspraak met Jean-Louis heel wat voorgesteld.

Bij de laatste huizen van Paimpont sloegen ze linksaf en reden twee, drie kilometer door het bos. Vlak voor Plélan passeerden ze het antiekwinkeltje en grijnzend dacht Lindsay aan de opgezette krokodil, het dierbaarste bezit van meneer Brisson, de oude winkelier. Het duurde niet lang of ze reden op de grote weg tussen Lorient en Rennes. Ze reden erg snel en Lindsay was blij dat ze geen kans hadden om plotseling een wiel te verliezen.

Plotseling werd er vlak voor hen op de weg met lantaarns gezwaaid.

Toen ze door een klein dorpje, een paar kilometer voor Rennes, reden, schoot er plotseling iets over de weg, een kat waarschijnlijk. James ging op de rem staan en op het nippertje wist de Jaguar het beest te ontwijken.

Hij had geen moment te vroeg geremd, want plotseling werd er vlak voor hen op de weg met lantaarns gezwaaid. Ze moesten stoppen. ,,Controle," raadde Lindsay, terwijl hij dacht aan de waarschuwing, die ze de laatste dagen al een paar keer hadden gehoord. 's Nachts werden de wegen geregeld afgezet door de politie, die op zoek was naar bandieten en onruststokers.

,,Wat zullen we nou weer hebben?" mompelde James geërgerd. Op dat ogenblik kwam er een groepje politiemannen op hen af. Toen zijn ogen aan het donker gewend waren — hij had de koplampen afgezet — zag hij verder op de weg een afzetting. Daar zou geen auto doorkomen. Een van de agenten kwam naar zijn raampje en salueerde correct. ,,Waar gaat u heen, meneer?"

,,Naar Rennes. We gaan naar de bioscoop," antwoordde James geërgerd.

,,Mag ik uw papieren even zien?"

De politiemannen bekeken nauwkeurig hun passen en reikten de boekjes toen weer aan. Ze lieten hun zaklantaarns over de Jaguar spelen.

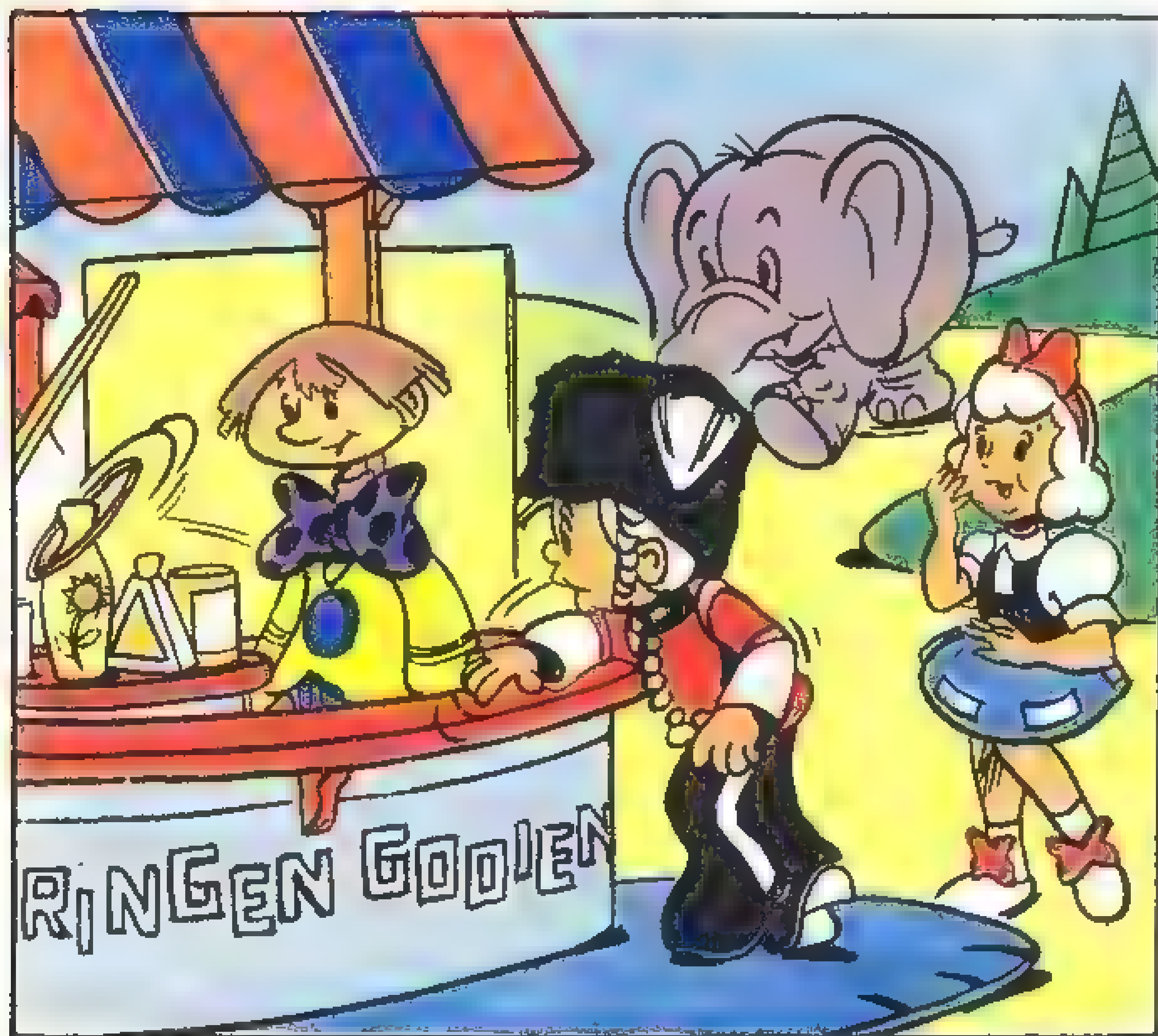
,,U komt uit Engeland?" vroeg de eerste agent. ,,En wat heeft u allemaal bij u?"

,,Niets," antwoordde James droog, terwijl hij het lichtje in de wagen aandeed. Twee andere agenten lieten hun zaklantaarns onder de banken schijnen en overtuigden zich ervan, dat de wagen leeg was.

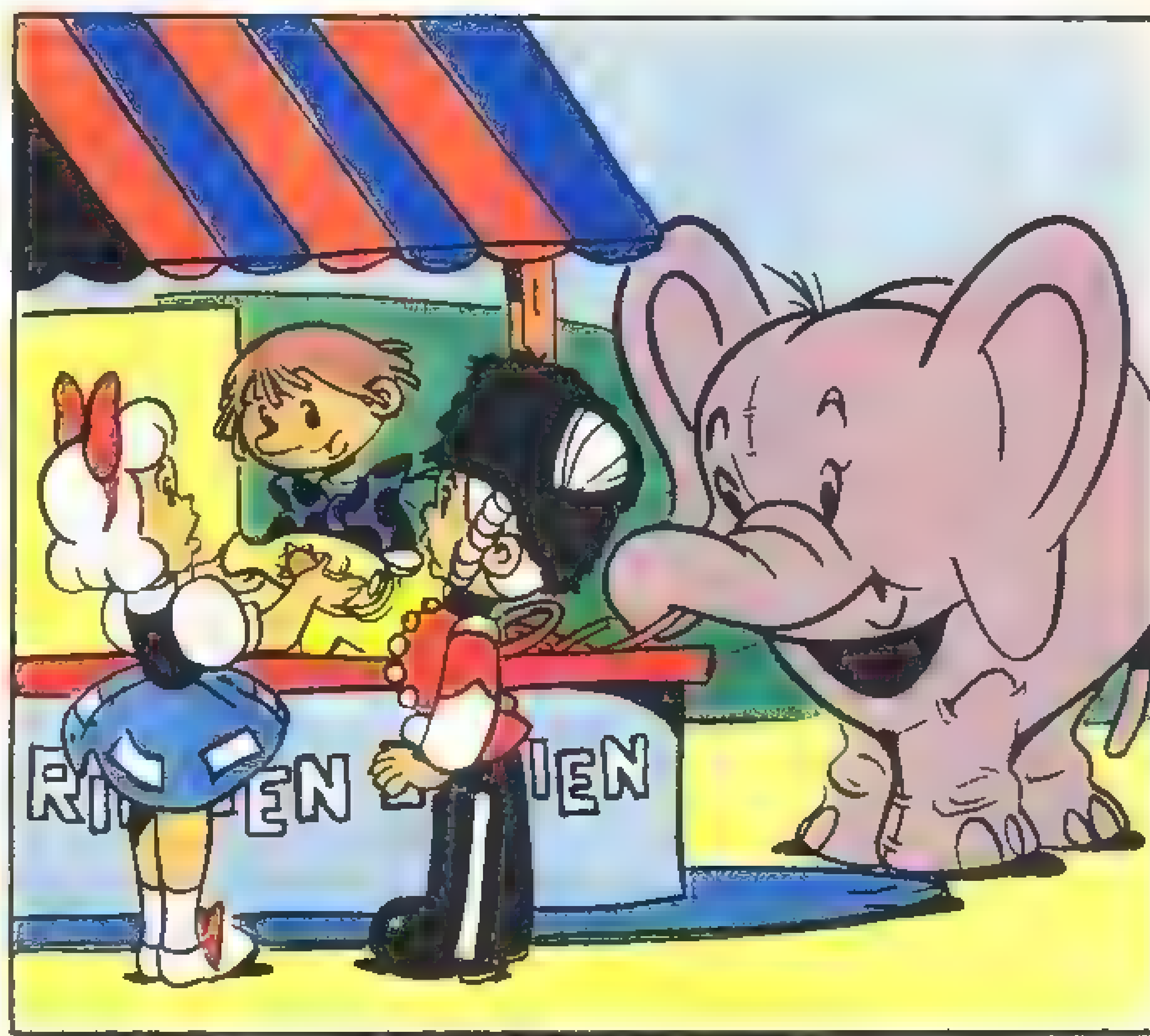
,,Goed," zei de eerste en hij stond juist op het punt om James door te laten rijden, toen een van de agenten die achter de wagen stonden een kreet slaakte.

,,Wat is er aan de hand?" vroeg de eerste agent. ,,Een ogenblik nog," zei hij tegen James. Achter hen klonk opgewonden gepraat. *Wordt vervolgd*

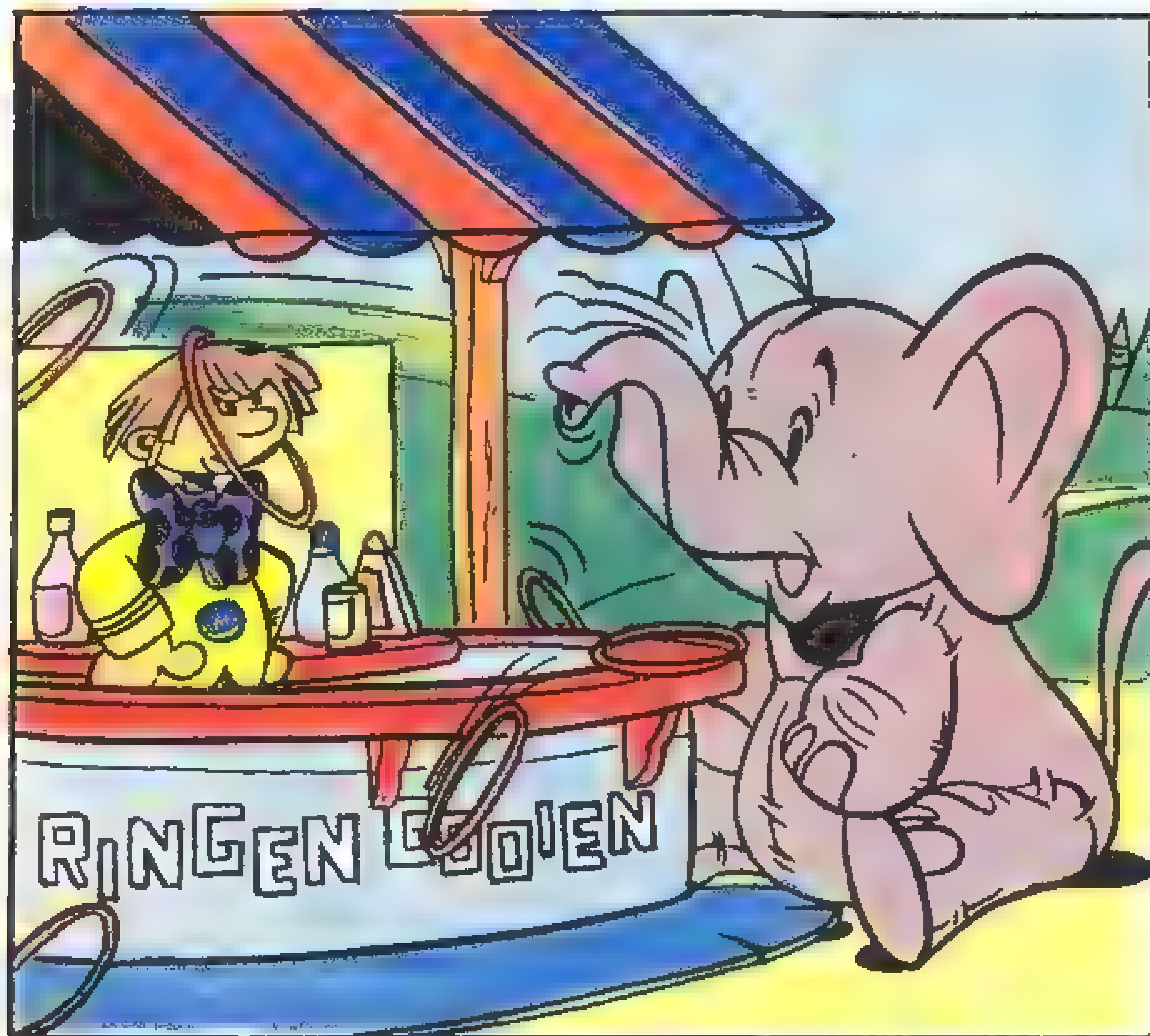
SPELEND

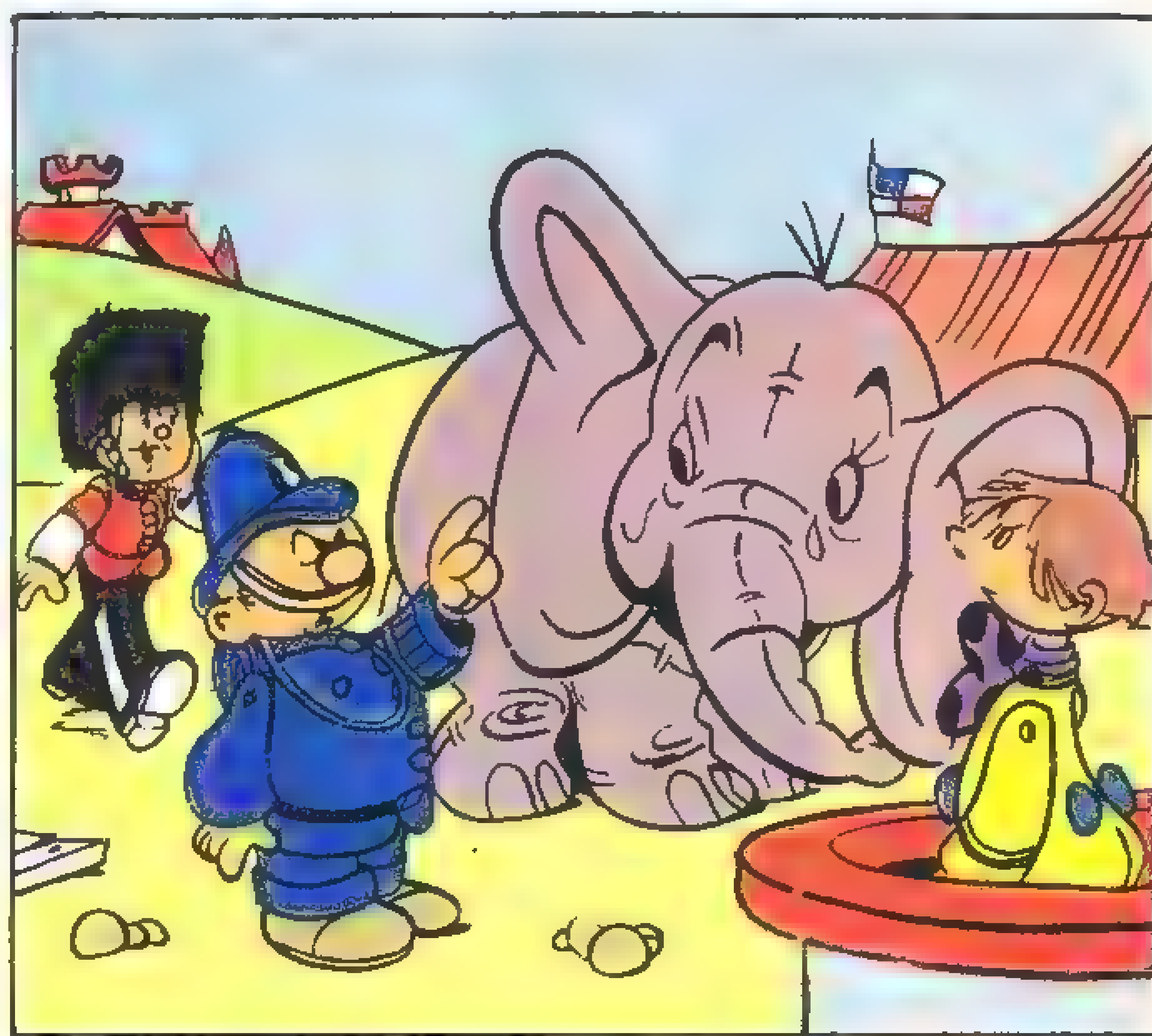
Een paar weken geleden was het kermis in Speelgoedland. Tommie en Dollie gingen erheen en toen Tommie een tent zag, waar je ringen kon gooien, was hij niet meer te houden. Hij begon meteen en hij had geluk. Een van de ringen viel om een mooie vaas en Tommie won daarmee een prijs.

Dollie klapte verrukt in haar handen. „Dat was een prachtige worp, Tommie!" zei ze. Daarna gaf de man van het kraampje de vaas aan Tommie. Della de olifant, die had staan kijken toen Tommie aan het gooien was, zei bij zichzelf: „Als Tommie dat zo goed kan, kan ik het ook!"

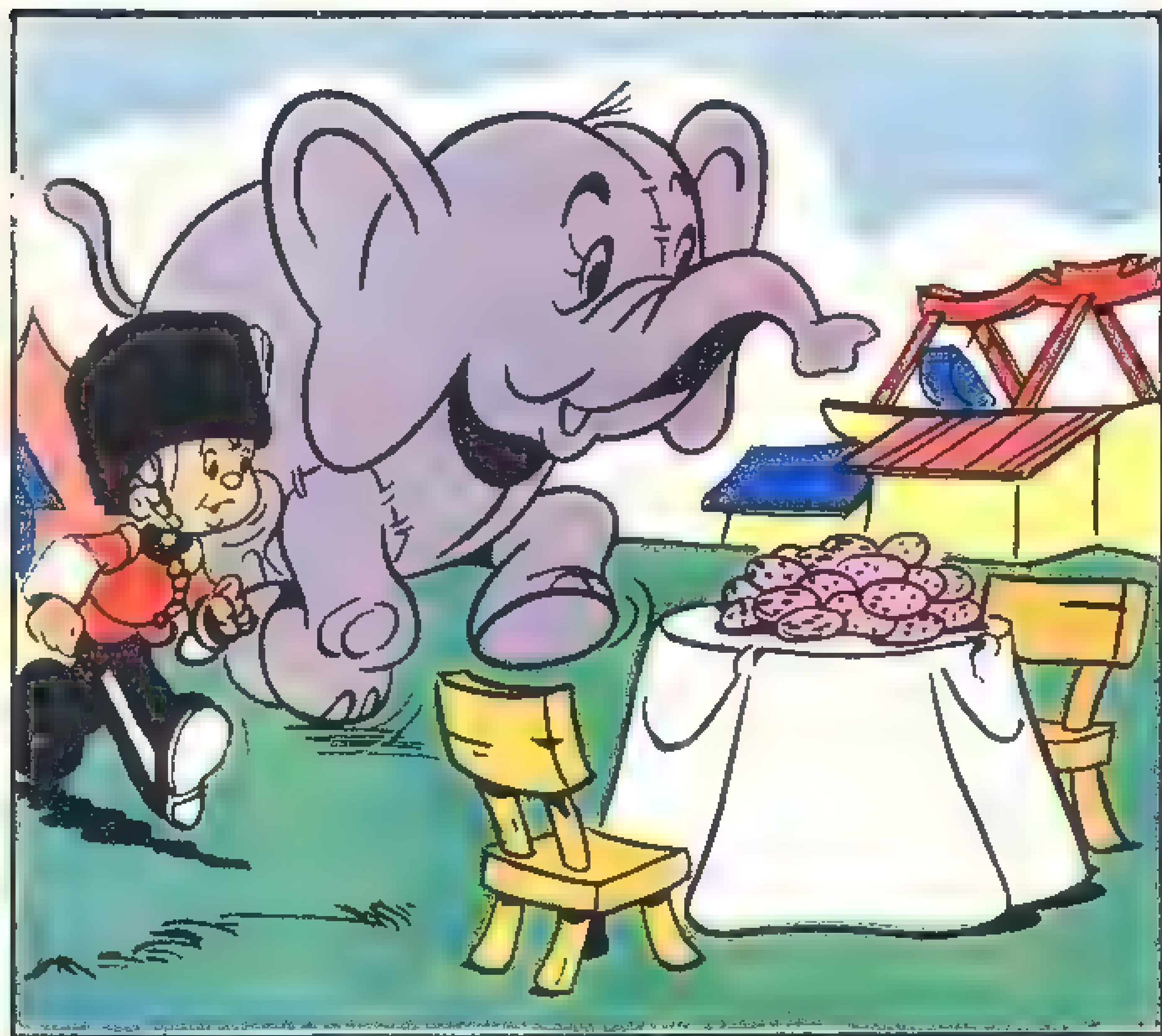
Della nam een paar ringen en gooide. Maar het was veel moeilijker dan hij had gedacht. De ringen vlogen links en rechts door de tent, maar de enige die geraakt werd, was de man van het kraampje. Hij keek erg boos. „Neem me niet kwalijk, hoor," zei Della. „Ik zal beter uitkijken!"

Della gooide zijn laatste ring, maar hij won niets. De ring viel precies rond de hals van agent Bollewang. „Hee," riep hij, „weet je niet dat het strafbaar is om voorwerpen naar een agent in functie te gooien?" Della schaamde zich zo, dat hij in tranen uitbarstte.

SPEELGOED

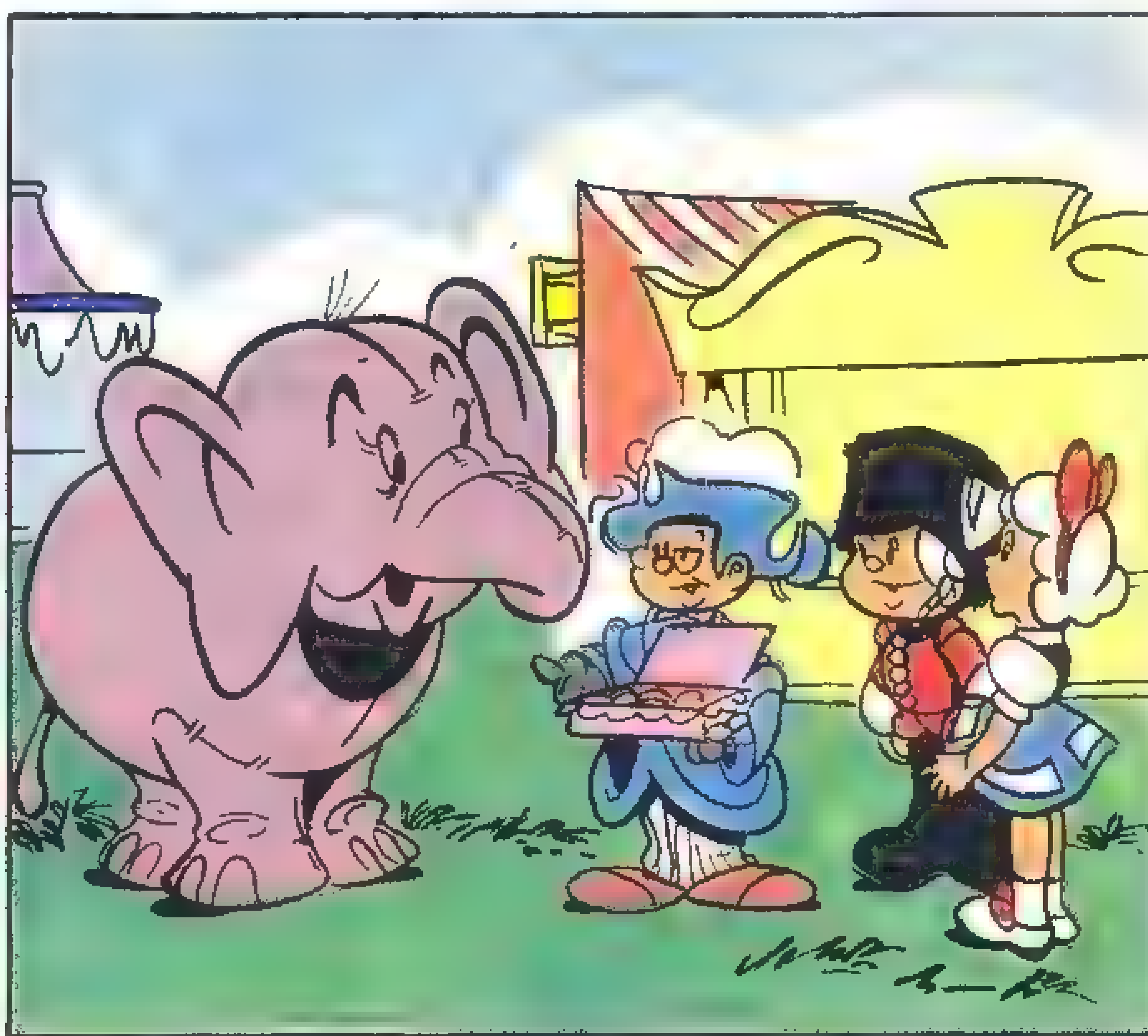
Gelukkig kwam Tommie op dat ogenblik aanlopen. Toen hij gehoord had wat er was gebeurd, beloofde hij de agent dat hij ervoor zou zorgen dat dit niet meer zou gebeuren. „Maar ik wil een prijs winnen," zei Della. „Hoe moet dat nu?" Toen nam Tommie hem mee naar een grote tafel.

Op die tafel lagen drie stapels krentenbollen en er zou een wedstrijd gehouden worden wie het vlugst zoveel mogelijk krentenbollen kon opeten. De strijd ging tussen Kwink de clown, Harry, een vriend van Tommie, en Della. Een paar minuten later zaten ze met zijn drieën te eten.

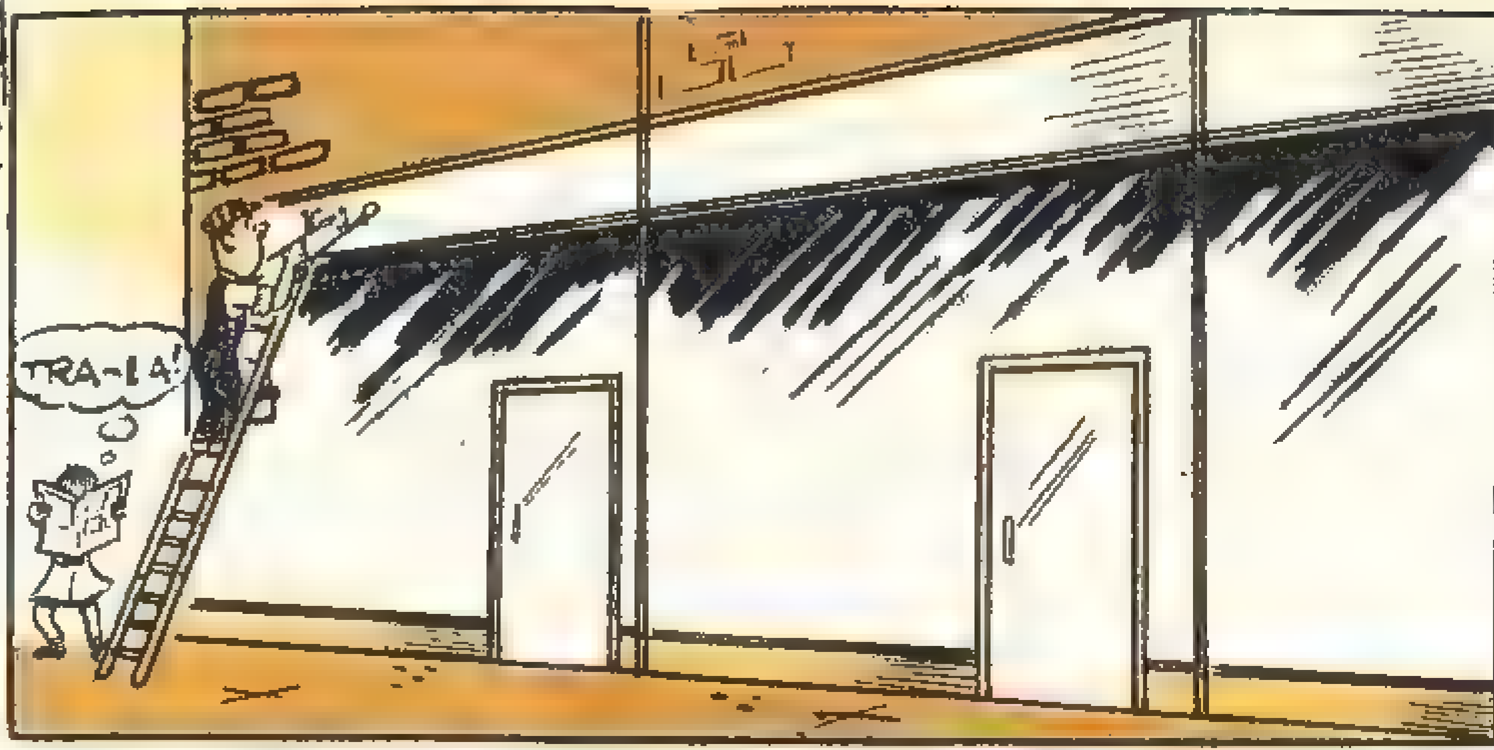

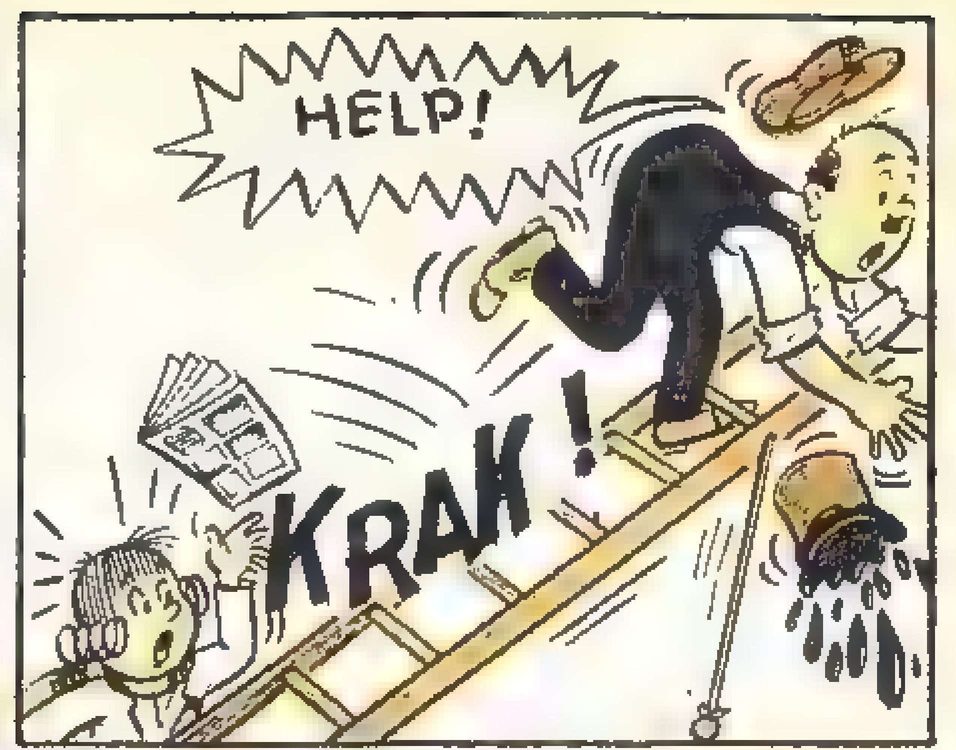
Deze wedstrijd win ik vast, dacht Della. Er is niemand die zoveel krentenbollen kan opeten als ik. En achter elkaar liet hij de krentenbollen in zijn mond verdwijnen. De stapel van de twee andere deelnemers werd ook steeds kleiner, maar tenslotte moesten ze toch de strijd staken.

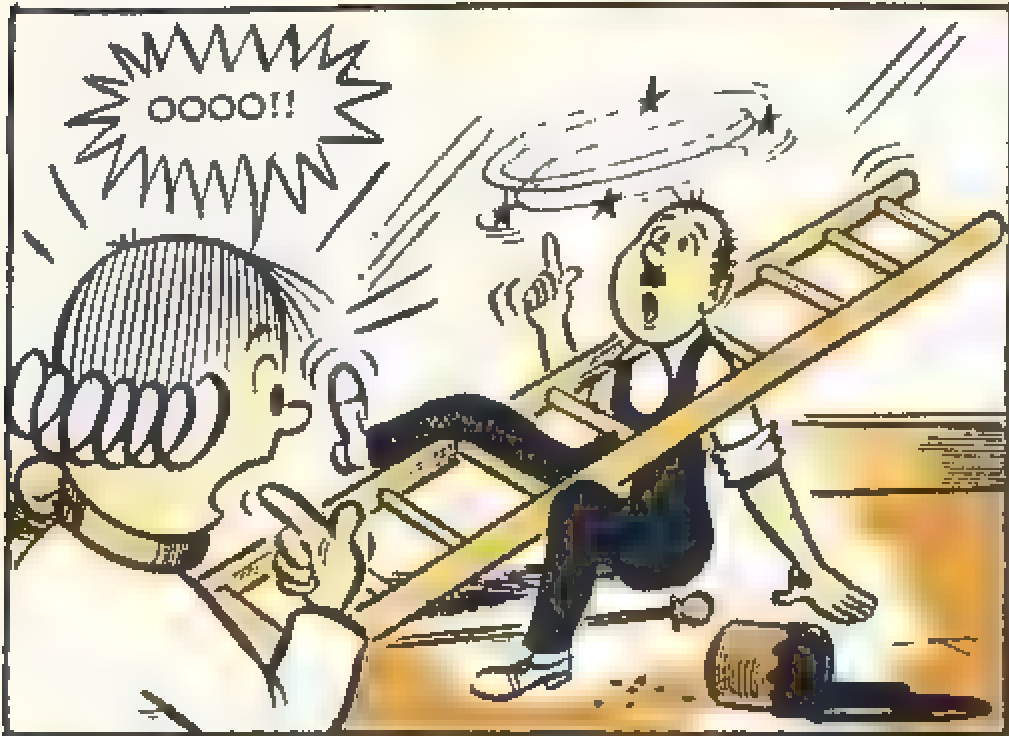

Della had al zijn krentenbollen opgegeten en was winnaar. „Hoera!" riepen Tommie en Dollie toen de burgemeester aan de olifant zijn prijs overhandigde. Het was een grote doos vol heerlijke flikken. „Dank u wel," zei Della. „Ik neem er meteen een paar! Ik heb trek gekregen!"

BETSY

TRA-LA!

HELP!
KRAK!

OOOO!!

IK KAN VANDAAG GEEN LETTERS MEER SCHILDEREN, MIJN HANDEN BIBBEREN!
FA. JANSEN & CO.

HET WAS MIJN SCHULD. IK MOET HET OP EEN OF ANDERE MANIER GOEDMAKEN!

'S NACHTS...
IK WEET WAT! IK GA ZÉLF DIE NAAM EROP SCHILDEREN!

'S MORGENS HEEL VROEG...
WAT ZAL DIE SCHILDER OPKIJKEN!

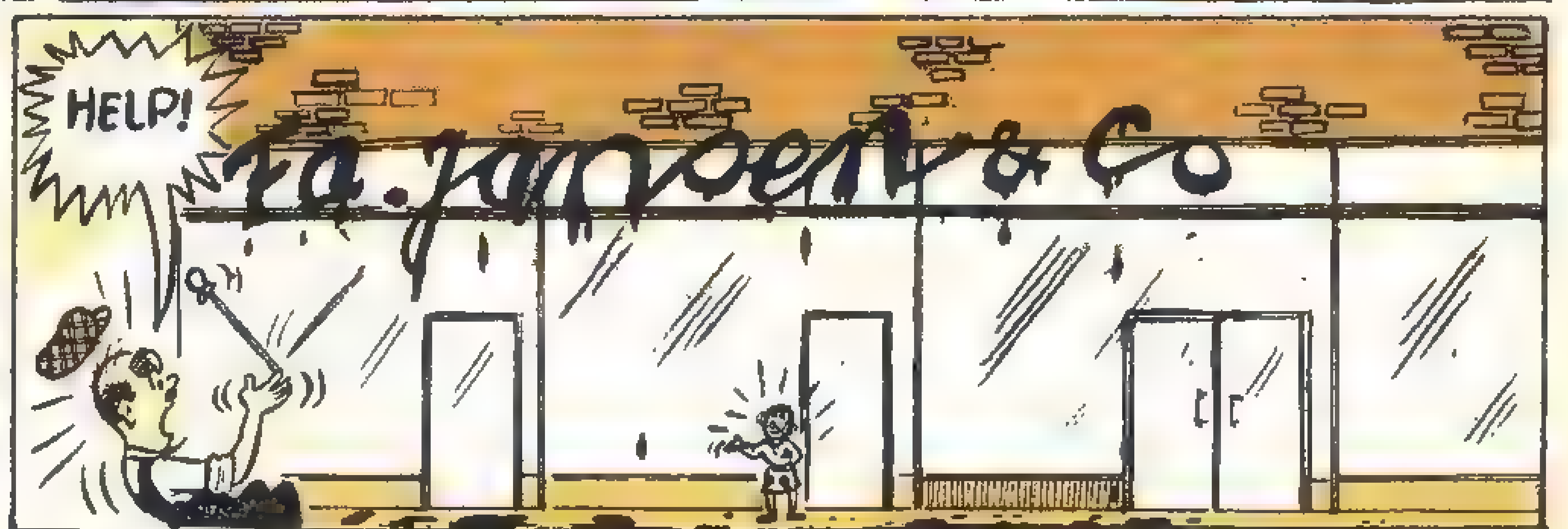

VOORAL ALS HIJ ZIET HOE KEURIG ZIJN WERK IS AFGEMAAKT!

NOU, DAAR GAAT IE DAN! EEN, TWEE, DRIE...

EEN UUR LATER...
HM, HET VALT TOCH NIET MEE!

TWEE UUR LATER...
WAT EEN PRUTSWERK IS DAT LETTERSCHILDEREN!

DRIE UUR LATER...
BIJNA KLAAR!

HELP!

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

CORRESPONDENTIE GEVRAAGD

In Nieuw-Amsterdam (Dr.) wonen vier vriendinnen, die graag willen corresponderen met vier leuke jongens in de leeftijd van 15-17 jaar, liefst uit Gelderland. Het zijn: *Annet ter Stege (14), Ien Groenhof (16), Kina Winkels (14)* en *Margo Winkelman (15)*. Correspondentie-adres: *Margo Winkelman, Zijtak OZ 99, Nieuw-Amsterdam.* • *P. Rutten (17), Emmastraat 15, Doesburg,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Tieme Krikken (13), K. de Raadstraat 63, Hoogeveen,* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. • *Thea Peeters (16), Langeweg 36, Venray,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Hans Hamminga (16), Lijsterstraat 7, Barneveld (Gld.),* zoekt een correspondentievriend of -vriendin in Zuid-Afrika, Nieuw-Zeeland of op de Filippijnen. Taal: Engels. • *Angelien Meessen (14), Mesweg 25, Eys-Wittem (L.),* zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. • *Sylvia Veen (15), Langstraat 28, Barneveld (Gld.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van 15 of 16 jaar in België. • *Greet Staal (14), Rozenstraat 4, Baarn,* en *Henny Wallet (14), Rozenstraat 10, Baarn,* zoeken twee correspondentievrienden. • *Jan Hulshof (14), Groen v. Prinstererstraat 25, Neede (Gld.),* zoekt een correspondentievriendin van zijn leeftijd in het zuiden van Nederland of noorden van België. • *Johan de Wilde (14), Nieuwendammerdijk 231, Amsterdam-Noord,* wil corresponderen met een Engels meisje van zijn leeftijd. • *Annie Bakker (16), Walstraat 28, Ravestein (N.-Br.),* zoekt een correspondentievriend of -vriendin in Nederland of Duitsland. • *Michèle Maris (11), Sint-Maartenslaan 23, Weert,* zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. • *Gerry Tabak (16), Molshagen 2, Nunspeet,* zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. • *Leny Verdonck (15), Julianastraat 4, Heinkenszand (Zld.),* zoekt een R.K.-correspondentievriend. • *Rina Breuring (14), Pieter Brueghelstraat 29, Venlo,* en *Annie Giesen (14), Jan v. Scorelstraat 39, Venlo,* zoeken ieder een correspondentievriend van ongeveer 15 jaar in Noord- of Zuid-Holland. • *Diny de Brouwer (15), Kloosterdreef 43, Eindhoven,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Willy v. Roessel (12), Dr. Schaepmanplein 14, Oisterwijk (N.-Br.),* zoekt een correspondentievriend of -vriendin van zijn leeftijd. • *Jan van Boggelen (12), Prins Bernhardstraat 7, Vleuten,* wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd. Zijn sporten zijn: voetballen, zwemmen en schaatsen. • *Jan Arfman, Stationsstraat 7, Holten (Ov.),* zoekt een correspondentievriend van 13 of 14 jaar in Engeland.

RUILEN

Jan Dekker (12), Bosstraat 27, Obdam (N.-H.), wil postzegels ruilen, liefst met iemand die accordeon speelt. • *Georgius J. C. J. v. Dijck (16), Julianastraat 23, Diessen (N.-Br.),* wil lucifersmerken ruilen. • *Frans Westerholt, v. Ruysdaellaan 35B, Schiedam,* doet de volgende aanbieding: Wie hem tien (onbeschadigde) postzegels stuurt, ontvangt: negen vogelplaatjes of een speldje of vijf suikerzakjes plus vijftien sigarebandjes of tien autoplaatjes plus tien sigarebandjes. • *Ini van der Salm (11), Willem Pijperlaan 37, Leidschendam,* wil postzegels ruilen. • *H. Pomp, Dr. v. Deldenstraat 4, Deventer,* biedt te ruil aan Triang (wagons, tender, loc) voor loc. Eerst schrijven. • *Bart Zagers (9), Herenstraat 11, Middelburg,* heeft suikerzakjes, die hij wil ruilen voor postzegels. • *Corrie Lips (13), Ruychrocklaan 160, Den Haag,* wil lucifersmerken ruilen. • *Eefje de Kievit, Pieter Wantelaan 16, Overveen,* heeft suikerzakjes, postzegels van Nederland en overzeese gebiedsdelen en speldjes. Ze vraagt balletfoto's en geboortekaartjes. • *Hans Zwolle (14), v. Heemstrastraat 21, Zutfen,* wil sigarebandjes ruilen.

BILLIE TURF, het dikste studentje ter wereld

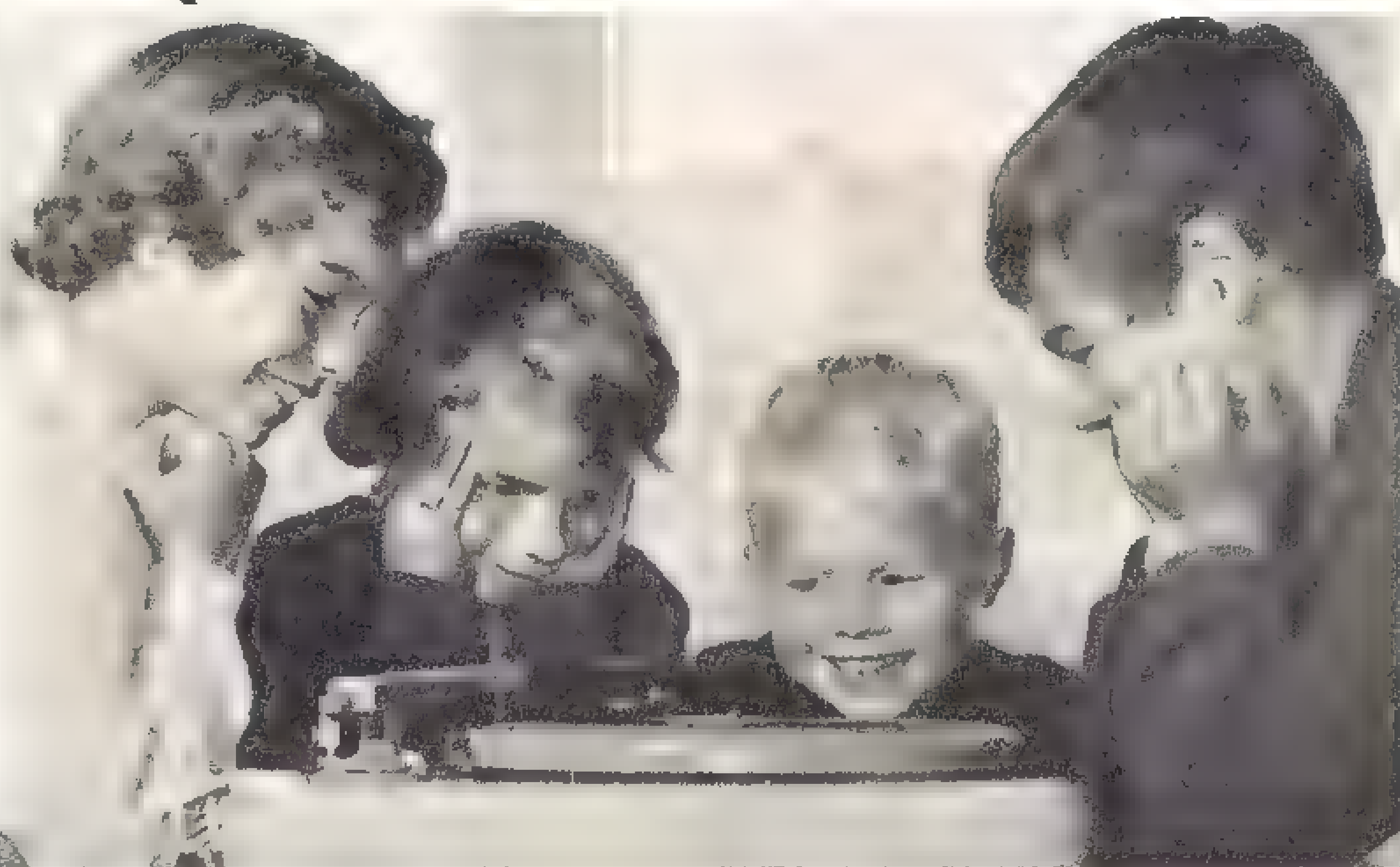

ALLEEN VOOR ONZE ABONNEES

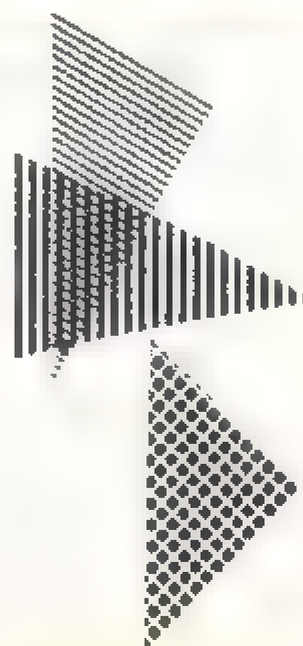
IVANHOE'S GROTE AVONTUUR

Een spannend hoorspel voor u op de plaat vastgelegd over de nieuwe held van onze jeugd. IVANHOE. Een unieke sinterklaasverrassing, die u niet mag missen. Deze REGINA-speelplaat wordt u als abonnee op dit blad aangeboden voor de zeldzame prijs van slechts EEN GULDEN EN VIJF CENT. Een onvergetelijk geschenk voor ieder kind! Bestel per BRIEFKAART volgens onderstaande aanwijzing.

Een REGINA-speelplaat (45 toeren langspeel) van hoogwaardige kwaliteit met een winkelwaarde die minstens drie keer zo hoog is als de aanschaffingsprijs (f 1.05) voor u als abonnee op dit blad. Maak uw kinderen er blij mee. Bestel vandaag nog! Na 24 november a.s. kunnen geen bestellingen meer worden uitgevoerd.

De REGINA-speelplaat „IVANHOE'S GROTE AVONTUUR" kan UITSLUITEND besteld worden per BRIEFKAART volgens nevenstaand voorbeeld. Bestellingen NA 24 NOVEMBER kunnen NIET meer worden uitgevoerd.

BRIEFKAART

ZEND MIJ DE REGINA-SPEELPLAAT „IVANHOE'S GROTE AVONTUUR"

NAAM:

ADRES

PLAATS:

REGINA
NASSAUPLEIN 3
HAARLEM

Dus u is de nieuwe jachtopziener?" Terwijl John Mudge, de eigenaar van de kruidenierswinkel in het dorpje Colver, die vraag stelde, nam hij de aangesprokene aandachtig op. Hij zag een jongeman, lang en fors gebouwd, met een openhartig gezicht en helderblauwe ogen. Daarna voegde hij er op enigszins bedenkelijke toon aan toe: „Een beetje jong voor dat baantje, niet?"

Cedric Wilson glimlachte. „O, aan dat probleem wordt gewerkt. Ik word elke dag ouder!"

„Uw gebied is niet groot," vervolgde de winkelier langzaam, „maar er ligt hier om zo te zeggen een zware taak op u te wachten. Als u erin slaagt de kerels, die uit het Zandlopermeer de jonge forellen weghalen, te pakken te krijgen, dan speelt u iets klaar dat de vorige jachtopziener niet is gelukt."

Cedric liet zijn armen op de toonbank rusten en boog iets over naar de winkelier.

De visstropers

door Gordon Rogers

„Ik heb een en ander gehoord over dat visstropen. Verdenkt u iemand?'

De winkelier wreef langs zijn kin, scheen te aarzelen en keek toen de ander aan. „Hoor eens hier," zei hij eindelijk, „ik wil niet te veel zeggen, maar als ik in uw plaats was zou ik de zomerhuisjes scherp in het oog houden... en één in het bijzonder."

„Welk?" vroeg Cedric.

„Het huisje dat op Pijnboom Punt staat. Sedert midden juni is het gehuurd door twee broers, Stanwood heten ze. Ze gaan bijna elke avond en soms ook vroeg in de morgen op het meer vissen."

„Hebben ze het huisje voor de hele zomer gehuurd?"

Meneer Mudge knikte. „Ze werken in de stad, weet u, en rijden elke dag, 's morgens en 's avonds, heen en terug in hun auto. Ze bemoeien zich met niemand en het kan zijn nut hebben, geloof ik, hen in de gaten te houden."

Na het eten reed Cedric Wilson de ruim twee kilometer naar het Zandlopermeer en parkeerde zijn wagen op het erf van de boerderij van George Hester, de eigenaar van de zomerhuisjes. Nadat hij zich aan de boer had voorgesteld, vroeg hij of hij een van zijn bootjes van tijd tot tijd mocht gebruiken.

George Hester bleek een vriendelijk man te zijn. „Natuurlijk," zei hij bereidwillig. „Aan de steiger ligt een blauwgebiesde skiff, dat is mijn eigen bootje. U kunt het gebruiken zoveel u wilt."

„U begrijpt zeker wel waarom ik belangstelling voor het meer heb?"

De boer knikte bevestigend. „Iemand is bezig de jonge forellen weg te vangen."

„Hebt u verdenking tegen iemand, meneer Hester?"

De boer richtte zijn ogen op de grond en zweeg enkele ogenblikken.

„Ik kan niet zeggen," antwoordde hij eindelijk, „dat ik bepaalde aanwijzingen heb om iemand te verdenken, maar als ik u was zou ik de oude Jerry Tombs maar eens in de gaten houden."

„Jerry Tombs?" herhaalde de nieuwe jachtopziener verbaasd. „Wie is dat?"

George Hester lachte. „Hij is wat je zou kunnen noemen een kluizenaar. Woont heel alleen in een primitief houten huisje aan de overkant van het meer, tegenover Pijnboom Punt. De oude Jerry is een beetje een zonderling. Hij doet precies wat hij wil en stoort zich aan niemand."

Een kwartier later zat Cedric in de blauwgebiesde skiff en roeide langzaam het meer op. Links van hem, op korte afstand van de oever, stonden drie van de vier zomerhuisjes van meneer Hester; als hij over zijn schouder keek, zag hij het vierde half verscholen tussen de hoge pijnbomen op de landpunt, die ver in het meer uitstak.

Een plassend geluid deed hem nog eens over zijn schouder kijken. Twee mannen stonden op de kleine steiger, die bij het huisje tussen de bomen hoorde; een van hen droeg de riemen van het bootje dat daar gemeerd lag. Kennelijk waren ze van plan het water op te gaan, maar nu bleven ze zwijgend naar hem turen.

Cedric roeide langzaam verder. Toen hij Pijnboom Punt bijna had bereikt, keek hij opnieuw om, maar nu waren de twee mannen nergens meer te zien. „Hm," zei Cedric tot zichzelf, „ik krijg de indruk dat het hun bedoeling was het meer op te gaan, maar ze zijn van gedachten veranderd nadat ze mij gezien hebben?"

Recht tegenover Pijnboom Punt, op een afstand van ongeveer driehonderd meter, stak een tweede rotsige landpunt tamelijk ver in het water, waardoor het meer enigszins de vorm van een zandloper kreeg. Op die uitstekende oever was het een wildernis van berken, ahornen en espebomen en daartussen moest ergens de hut van Jerry Tombs staan.

Cedric aarzelde even en roeide toen in de richting van de rotsige landpunt. Toen hij deze op een afstand van tien meter was genaderd, hoorde hij een tak kraken en zag hij een oude man uit de wirwar van heesters te voorschijn komen. Het grootste gedeelte van zijn gezicht was bedekt

Vervolg op bladzij 26

7

PAMELA MANSBRIDGE

Caroline speurt naar misdaad

KORTE INHOUD: Jane, Derek en Robin Lester willen van hun gespaarde geld in een naburige stad een verjaarscadeau gaan kopen voor hun moeder. Helaas kunnen Jane en Derek niet mee en dus gaat Robin alleen. In een kleine juwelierszaak koopt hij een broche, die de kinderen de volgende dag aan hun moeder cadeau geven. Twee weken later beweert een dame, lady Sudderley, dat de broche die mevrouw Lester draagt haar eigendom is; ze zou hem verloren hebben. Samen met haar rijden Robin en zijn moeder naar de winkel, waar Robin de broche gekocht heeft. De winkelier beweert dat hij Robin nooit eerder gezien heeft. Deze moet de broche aan lady Sudderley afstaan. Als gevolg hiervan wordt er in het dorp over het gezin Lester geroddeld. Derek vraagt raad bij Jim Parsons, een buurman.

Derek, Jane en mevrouw Lester besteedden de middag aan de verzorging van de voortuin; die de laatste tijd een beetje verwaarloosd was en er niet netjes uit zag. Tegen vijf uur, toen mevrouw Lester naar binnen ging om thee te zetten, was het resultaat van hun arbeid al goed zichtbaar. Jane en Derek bleven nog even doorwerken; Jane knipte de heg bij met een lange tuinschaar en Derek plaatste staken in een bed bloemen, die te lang waren geworden en voorover hingen. Hij richtte zich op en ging een paar stappen achteruit om het geheel te overzien, toen een bekend rammelend geluid hoorbaar werd. Het naderde en enige ogenblikken later stopte de sjofele wagen van Jim voor het hek. Jim zag zijn twee jeugdige vrienden in de tuin, stak zijn hoofd door het geopende portierraam en wenkte hen.

,,Ik heb m'n tante gesproken," zei hij, zodra zij het hek hadden geopend.

Hij dempte zijn stem en vervolgde: ,,En ik ben te weten gekomen wat in het dorp wordt verteld. Het is niet zo mooi, maar het is toch beter dat ik het precies overbreng. Het verhaal gaat dat jullie een kostbare broche hebben gevonden — ter waarde van honderden ponden, zoals wordt beweerd — die door lady Sudderley van Maybury Place was verloren. Jullie zouden dat sieraad aan je moeder hebben gegeven, voorgevend het voor haar verjaardag te hebben gekocht. Dat is alles. Een stommer verzinsel heb ik in lang niet gehoord. . . maar sommige mensen in het dorp zijn simpel genoeg om alles te geloven. Ik heb tante Gert ronduit gezegd hoe ik denk over schobberds, die zulke lasterpraatjes verspreiden. En ik heb haar ook uit de doeken gedaan hoe het geval zich in werkelijkheid heeft toegedragen."

Hij brak zijn woorden af, omdat op dit moment mevrouw Lester om de hoek van het huis verscheen en naar het hek liep om Jim een bestelling verse eieren voor de volgende week op te geven.

Nadat ze weer was vertrokken, vervolgde Jim tot de kinderen:

,,We kunnen niet veel meer doen dan bij de mensen de waarheid tegenover de leugen te stellen. Ik zal in dat opzicht helpen zoveel ik kan. En ik zeg je ook dit: vertel alles aan je moeder. Ik veronderstel niet dat iemand iets in haar gezicht zal zeggen — daar zijn zulke praatjesmakers te laf voor — maar ze hoort toch op de hoogte te worden gebracht. Misschien kan zij maatregelen tegen die zwendelaar in Mayford bedenken. Tot ziens."

Jim wuifde groetend, trok zijn hoofd terug en reed door naar zijn huisje.

,,Ik vermóédde al dat er zo iets aan de hand was," zei Derek somber, terwijl hij en Jane naar de voortuin terugliepen. ,,Ik vraag me af hoe dat verhaal in omloop is gekomen. Lady Sudderley is waarschijnlijk loslippig geweest en heeft iemand het geval verteld — háár zienswijze van het geval natuurlijk."

,,Wat betekent," zei Jane, met een

woede, die haar gewoonlijk vreemd was, „dat de mensen in het dorp ons achter onze rug dieven noemen. Houden wat men vindt, maakt iemand tot een dief. Het is fraai, dát moet ik zeggen." Ze nam de schaar op en knipte woest naar een hoog opschietend toefje gras. „Derek, is het jou goed duidelijk hoe afschuwelijk dit is? Ik durf met je te wedden dat Teddy vanmorgen niet tegen ons wilde praten, omdat zijn moeder hem tegen ons had gewaarschuwd. Hoe komen ze aan de laster? Moeder zei dat lady Sudderley had beloofd haar mond te houden, maar ze moet haar belofte dan toch hebben gebroken."

„Ach, je weet hoe makkelijk praatjes zich hier verspreiden. Misschien heeft zij het aan één speciale vriendin verteld. . . en die heeft het weer aan een ander doorgegeven. . . enzovoort. Hoe dan ook — het is bekend geworden. En omdat het geen mooi verhaal is, heeft het zich natuurlijk extra-vlug verspreid."

„Wat dunkt je, zullen we doen wat Jim ons aanraadde en mamma van alles op de hoogte brengen?"

Derek dacht even na.

„Nee, nog niet," zei hij eindelijk. „Denk je in hoe akelig ze zich zou voelen als ze naar de vergaderingen van de Vereniging van huisvrouwen of dergelijke bijeenkomsten gaat en weet wat het dorp van ons zegt. Ze zou er dan over moeten praten om de dingen recht te zetten en dat lijkt me heel moeilijk en pijnlijk voor haar."

VI

De middag van de volgende dag, nadat de afwas was gedaan en mevrouw Lester aan haar bureautje had plaats genomen om de wekelijkse brief aan haar man te schrijven, gingen Derek, Jane en Robin een lange wandeling maken.

Derek liep al enige weken rond met het plan van een uitstapje naar de heide, die aan de andere kant van Mayford lag, en de twee anderen hadden beloofd met hem mee te gaan. Derek droeg een rugzak, waarin mevrouw Lester boterhammen, cake, vruchten en een fles limonade had geborgen.

Het was een zonnige dag, met een enkel wolkje hoog aan de blauwe hemel, en terwijl zij langs smalle laantjes en over kronkelende landwegen tussen de velden wandelden, begonnen zij de onaangename gebeurtenissen van de afgelopen dagen te vergeten. Robin vond een dode mol terzijde van een pad en zij bleven even staan om te kijken naar het beestje, waarvan de fluwelige vacht in het zonlicht glansde. Ze vroegen zich af hoe het aan zijn einde zou zijn gekomen.

Derek had de wandeling zo uitgestippeld, dat zij in een boog rond Mayford trokken en nergens binnen het stadje kwamen; het was een mooie, landelijke, maar lange route.

„Wanneer gaan we rusten en wat drinken?" informeerde Robin na enige tijd. Hij had de klok van een naburig dorp vier uur horen slaan en zij liepen op dat moment door het mulle zand van een smalle landweg met diepe karresporen.

„Als we op de hei zijn," zei Derek. „Het is nog ongeveer een mijl, denk ik."

„Een mijl, een mijl — dat is nog een heel eind," mopperde Robin. „Mijn tong kleeft aan mijn verhemelte."

Maar zijn klacht maakte weinig indruk.

„Kom, kom; het zal zo'n vaart niet lopen," zei Derek. „Hier, steek dit pepermuntje in je mond. Dan weekt je tong weer los."

Het goede humeur van zijn jongere broertje keerde terug en hij lachte.

Een half uurtje later bereikten zij de hei — een uitgestrekt woest terrein, begroeid met erica en jeneverbesheesters. In de berm van de weg waren enige auto's geparkeerd en hier en daar zaten mensen te picknicken.

De Lesters liepen de hei op over een van de voetpaden, die het terrein doorkruisten, en begaven zich in de richting van een groep bomen, die in de verte zichtbaar was. De naaste omgeving van het bosje bleek een ideale gelegenheid tot rusten te bieden. De bodem helde hier enigszins af en in het diepste gedeelte stroomde een beekje. Zij kozen een plek waar Jane in de schaduw kon gaan zitten; de jongens gingen een paar meter verder in de zon zitten; toen werd de rugzak geopend en de proviand verdeeld.

Jane en Derek hadden elk een boek meegenomen en toen de boterhammen, de cake en de vruchten waren verorberd en de limonade was opgedronken, strekten zij zich op de grond uit om een half uur te lezen alvorens de terugtocht te aanvaarden.

Maar Robin stond op. „Ik ga een beetje rondkijken," verklaarde hij.

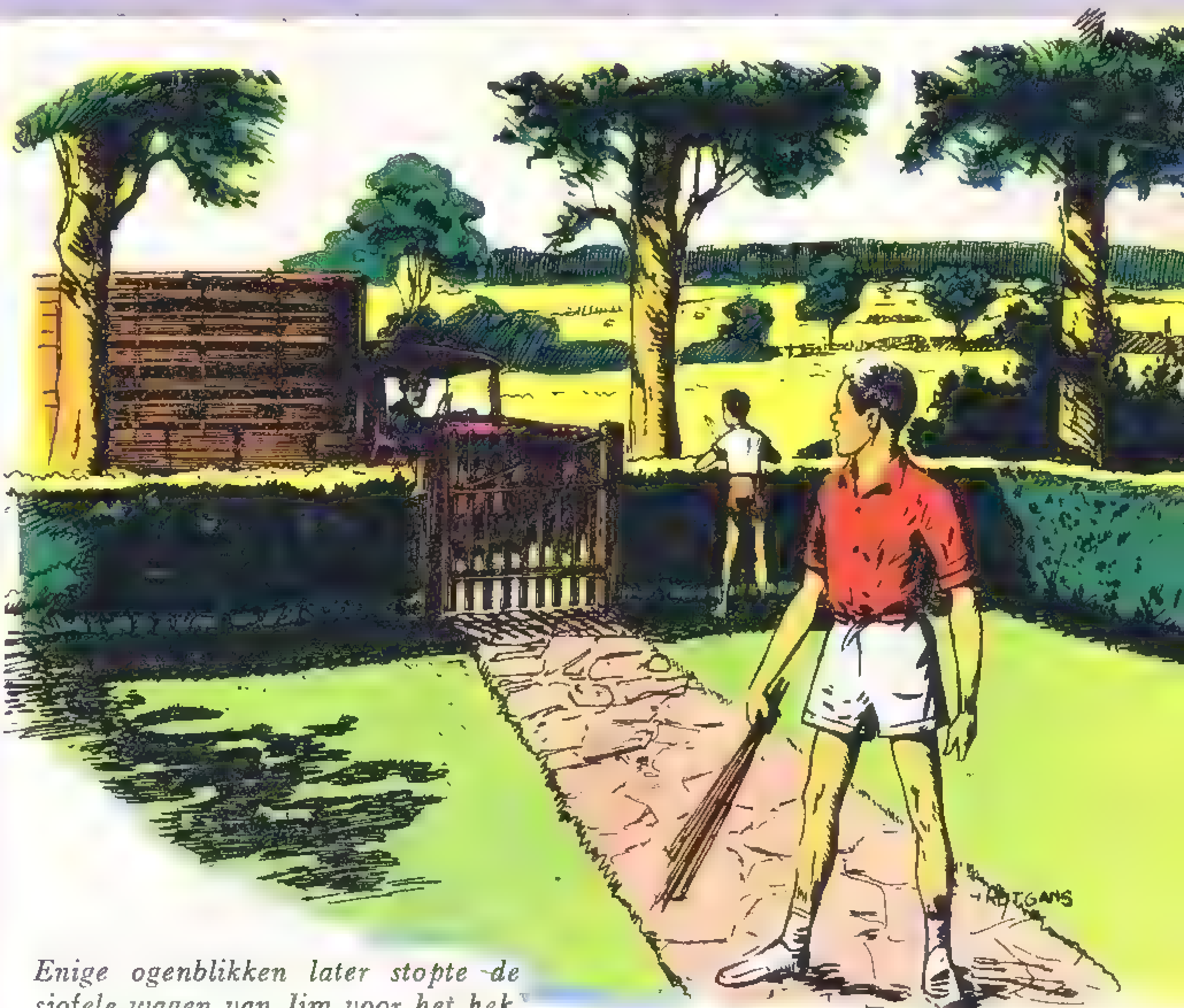
„Ik dacht dat je zo moe was," merkte Jane op. „Vergeet niet dat het naar huis nog een lange wandeling is."

„Ik ga nou alleen wat rondscharrelen, niet wandelen," antwoordde Robin enigszins duister.

„Het verschil is me niet duidelijk," zei Derek glimlachend. „Maar goed, ga je gang; als je maar niet klaagt over moeheid vóór we thuis zijn."

„Je zult geen klacht van me horen," beloofde Robin opgewekt en verdween tussen de bomen.

Hij besloot zijn ontdekkingstocht te beginnen met het verkennen van het beekje en de oever daarvan te volgen. Hij kwam niet verder dan ongeveer honderd meter. Daar bevond zich een hek dat toegang gaf tot een daarachter gelegen veld en het stroompje verdween hier in een rioolbuis, die het water onder de afsluiting door leidde. Het hek, geplaatst in een heg, die het veld van de heide

Enige ogenblikken later stopte de sjofele wagen van Jim voor het hek.

scheidde, stond half open en Robin kon de verleiding niet weerstaan erdoor te gaan en zijn speurtocht daar voort te zetten.

Hij had nog slechts enkele stappen gedaan toen hij tot zijn verbazing iets verder een gezadelde pony zag staan. Hij was verbaasd omdat er verder niemand op het veld te zien was.

„Hallo," zei Robin tot de pony. Hij liep naar het dier toe, streek het over de neus en bedacht met spijt dat hij geen versnapering voor de pony bij zich had. Hij liet zijn ogen over het veld dwalen. Het was werkelijk heel vreemd dat de ruiter nergens te zien was. En toen, plotseling, bespeurde hij, nog verder links, een paar voeten — bekleed met witte sokjes en bruine sandalen, de hielen omhoog — die van achter een bosje struikgewas uitstaken. Hij liep voorzichtig door en zag dat de voeten aan een meisje behoorden. Ze lag voorover op het gras, leunend op haar ellebogen, en las in een boek. Ze droeg een blauwe short en een witte blouse en had twee lange blonde vlechten, die aan weerszijden over haar schouders vielen.

De naaste omgeving van het bosje bleek een ideale gelegenheid tot rusten te bieden.

Nu het geheim was opgelost, keerde Robin zich om en liep terug met de bedoeling het veld onopgemerkt te verlaten, maar na een paar stappen kraakte een twijgje onder zijn schoen. Het meisje rolde op haar zijde en zat met verrassende vlugheid rechtop.

„Hee!" riep ze en keek fronsend in zijn richting. „Je mag hier niet lopen. Dit is particulier terrein."

„Neem me niet kwalijk. Het hek stond open," verontschuldigde Robin zich.

„De hei is dáár," zei het meisje op nadrukkelijke toon. Ze stond op en kwam naar hem toe. „Al is het hek open, dat betekent nog niet dat iedereen vrij naar binnen kan wandelen. Maar ik geef toe dat het gesloten had moeten zijn. Zodra je weg bent, zal ik het sluiten."

Het meisje kon niet knap worden genoemd; ze had lichte, nauwelijks zichtbare wenkbrauwen, blauwe ogen, een neus, die aan de punt heel even opwipte, en een brede, rechte mond. Ze zag er niet veel ouder uit dan Jane en haar tamelijk scherpe, hoge stem kwam hem zonderling bekend voor.

Het was of hij haar al eerder had horen spreken, ofschoon hij geen idee had waar dat geweest kon zijn.

Hij liep terug naar het hek en streek de pony nog eens liefkozend over de hals. Hij wist niet waarom, maar het feit dat hij het veld werd uitgestuurd door een meisje, bracht hem niet uit zijn humeur. Hij vond het slechts jammer dat de pony zo'n onaangename meesteres had.

„Wacht even!" klonk achter hem de stem van het meisje. Robin keerde zich om. „Hou je van pony's?"

„O ja; ik vind ze reuzelief."

Het meisje keek hem een ogenblik zwijgend aan alsof ze iets overwoog; toen zei ze opeens: „Je mag een ritje op Brownie maken, als je dat leuk vindt. Eén keer het veld rond. Kan je rijden?"

„Een beetje. Op de boerderij van een vriendje van me hebben ze een pony en die heb ik een paar keer bereden."

„Dan zal het wel gaan." Robin aarzelde en ze vervolgde: „Nou, vooruit dan. Of heb je er geen zin in?"

Robin, nog verbaasd door het aanbod, verklaarde dat hij het graag deed.

„Zal ik hem aan de teugel rondleiden, terwijl je erop zit?" zei het meisje op de kortaangebonden toon, die haar eigen leek te zijn. „Of kan je jezelf redden?"

Robin zei dat ze hem niet hoefde te helpen, besteeg de pony, gaf hem een zacht tikje met zijn hielen en reed weg. Hij ging het grote veld rond en genoot intens. Toen hij terug was op het punt vanwaar hij de rit was begonnen, bleek hem dat de jeugdige meesteres van de pony op het gras zat, opnieuw verdiept in haar boek. Ze keek op en zei:

„Als het je is bevallen, mag je nog een

rondje maken. Brownie moet worden afgereden, maar ik wil dit verhaal vandaag zo graag uitlezen. Rijden en tegelijk lezen gaat moeilijk, je kunt je dan niet concentreren. Enne. . . ik heet Caroline."

Pas nadat Robin het terrein driemaal had rondgereden, legde Caroline haar boek neer, stond op en nam de pony bij de teugel. Ze oordeelde blijkbaar dat Brownie voldoende was afgereden en Robin liet zich uit de zadel glijden. „Dank je," zei hij opgetogen. Hij was de onaangename indruk, die het meisje aanvankelijk op hem had gemaakt, nu geheel vergeten. „Is de pony van jou ?"

„Min of meer. Eigenlijk is hij het eigendom van Stief, maar ik ben de enige, die hem berijdt." Ze zag een uitdrukking van lichte verbazing in de ogen van Robin en voegde eraan toe: „Stief lijkt je een gekke naam, hè ? Maar zo noem ik mijn stiefvader, sir Henry Sudderley. Hij is de eigenaar van dit terrein."

„O!" De luide kreet, met een klank van verbazing, ontviel Robin onwillekeurig, toen hij zo onverwacht die naam hoorde. Even onwillekeurig veranderde zijn gezicht van uitdrukking. Caroline zag het onmiddellijk.

„Wat is er ?" vroeg ze. „Waarom kijk je opeens zo vreemd ?"

Robin had zich enigszins hersteld en trachtte een ongedwongen houding aan te nemen. „O. . . ik heb zijn naam al eens eerder gehoord, dat is alles," antwoordde hij.

De blauwe ogen van Caroline werden met een strakke, strenge blik op het gezicht van Robin gevestigd.

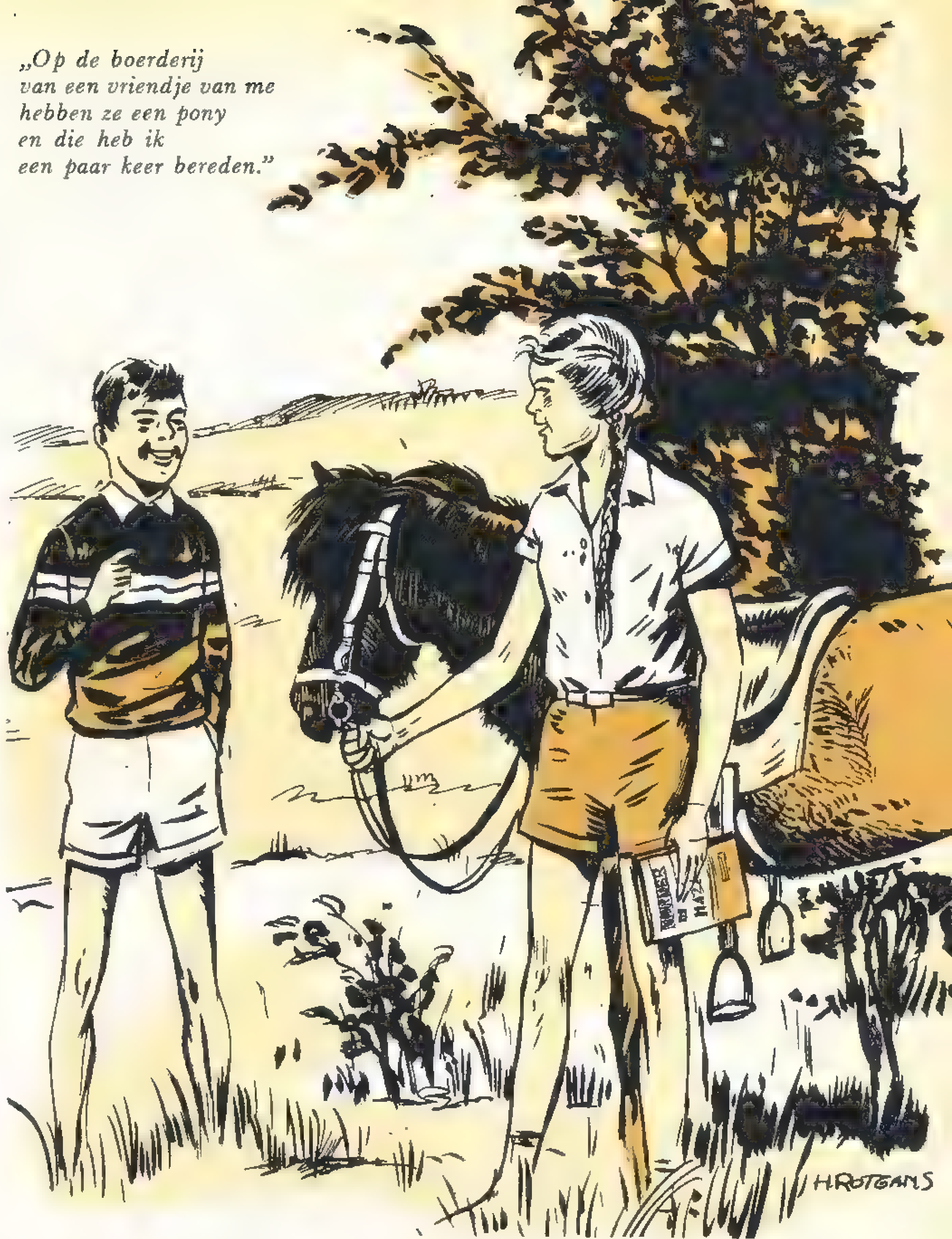
„Je vertelt me niet de volle waarheid," zei ze op doordringende toon. „Er is iets met Stief dat je me niet graag wilt vertellen. Wat is het ?"

„Niets; helemaal niets. . . eerlijk," verzekerde Robin haar. „Het is alleen dit. . . We hebben een paar weken geleden je moeder gezien toen ze in Charringford een fancy-fair opende. Tenminste. . . ik veronderstel dat ze je moeder is."

Caroline zweeg enige ogenblikken; dan, Robin nog steeds aanstarend, zei ze langzaam: „Ik geloof dat ik een ingeving heb. Die krijg ik dikwijls, weet je. Ik geloof dat jij de jongen bent, die de broche, die van de winter door mamma is verloren, heeft gevonden. En jij hebt die toen aan je eigen moeder als verjaarsgeschenk gegeven. Bén jij die jongen ?

„Nee, die ben ik níét!" Robin, thans woedend, schreeuwde die woorden bijna. „Ik ben Robin Lester en mijn broer en zuster en ik hebben gespaard, hard gegespaard, weken en weken, om voor mamma een extra-speciaal verjaarscadeau te kunnen kopen. Dat deden we omdat ze ter wille van ons is thuisgebleven in plaats van een lange reis met het schip van pappa te maken. Ik heb de broche gekocht en dat weet die man heel goed. Het hangt me de keel uit dat de mensen denken. . ."

„Op de boerderij
van een vriendje van me
hebben ze een pony
en die heb ik
een paar keer bereden."

Op dit moment werd hij onderbroken door de kreet „Hallo!" uit de richting van het hek. Hij keek om en zag daar Derek en Jane staan; zij wuifden naar hem en kwamen toen over het veld naar hem toe.

„Dat zijn mijn broer en mijn zus," zei hij tegen Caroline, die met belangstelling naar het naderende tweetal keek. „Zíj zullen je vertellen wat er precies is gebeurd."

Zodra zij hen hadden bereikt, wees Robin op Caroline en begon meteen: „Dit is Caroline Sudderley. Haar moeder is lady Sudderley. Jullie moeten haar de waarheid over die broche vertellen, want ze gelooft dezelfde leugens als de mensen in het dorp."

Derek en Jane keken het meisje verbaasd aan.

„Mijn achternaam is niet Sudderley, maar Bland. Sir Henry is mijn stiefvader," verklaarde Caroline aan Derek en Jane op nadrukkelijke toon. „Ik vind het fijn kennis met jullie te maken en ik wil graag van jullie horen wat er precies is gebeurd. Toen ik mijn moeder het verhaal aan mevrouw Galloway hoorde doen, klonk het me al direct verdacht in de oren. Het leek me een geschikt geval voor de Zwarte Hand."

De verbazing van Derek ging in verbijstering over. „Een geval voor wát ?" riep hij.

„De Zwarte Hand. Hij is de detective in de verhalen, die ik schrijf."

„O! Het lijkt me meer een naam voor een boef."

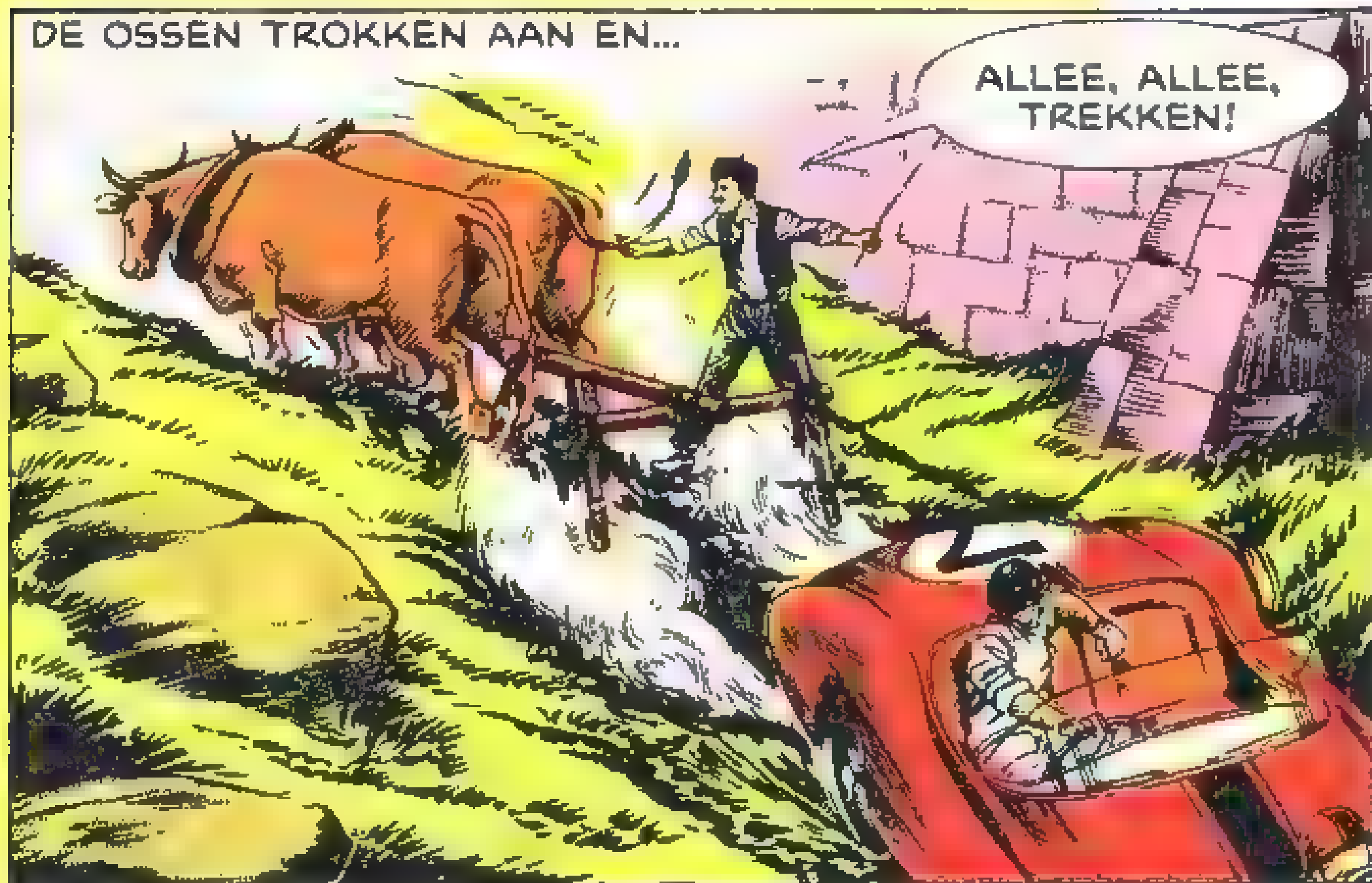
W O R D T   V E R V O L G D

Ted en Tom

en de monsterrace

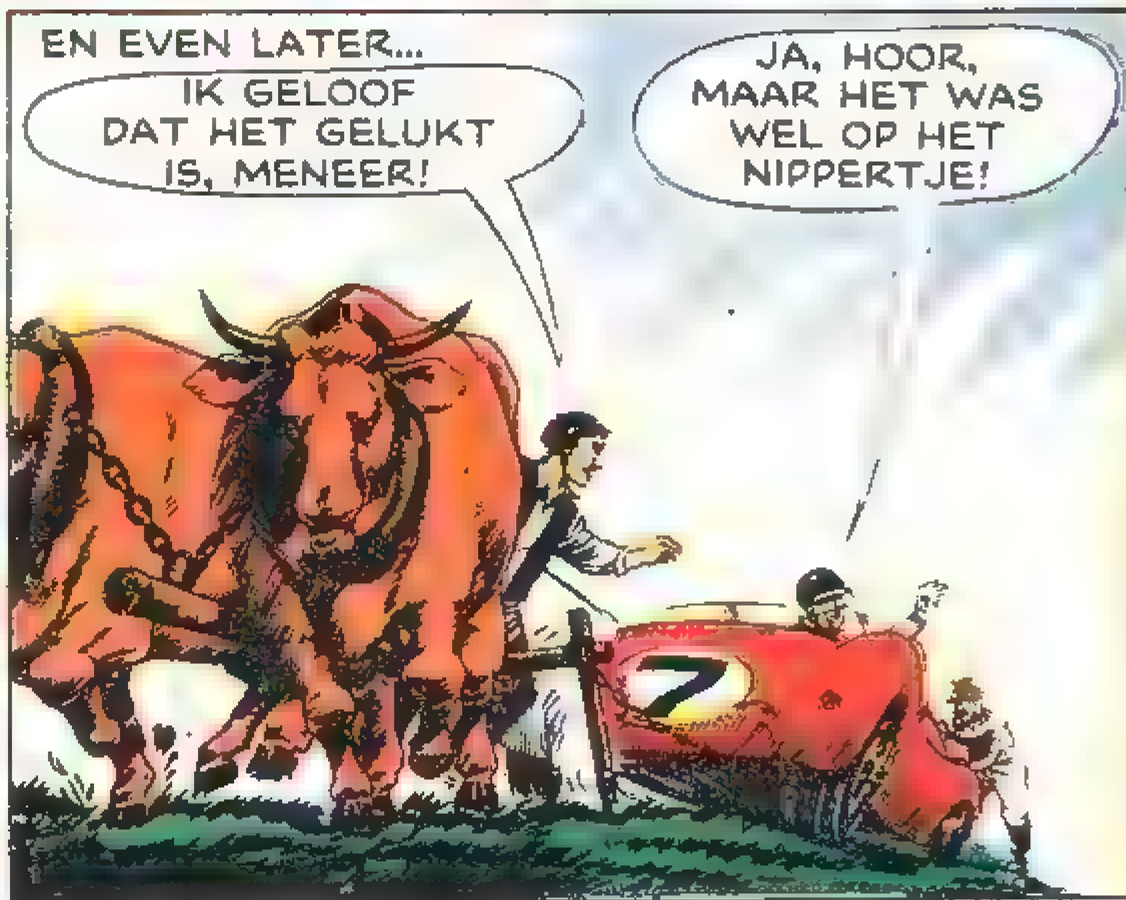
TED RAWLEY EN TOM BOYCE NAMEN IN HUN METEOOR-SPORTWAGEN DEEL AAN EEN INTERNATIONALE AUTORACE DOOR EUROPA EN AFRIKA. EEN ANDERE RENNER, BURT MALDON, HAD IN OPDRACHT VAN ENE MENEER EXE EEN POGING GEDAAN OM HEN BUITEN GEVECHT TE STELLEN.

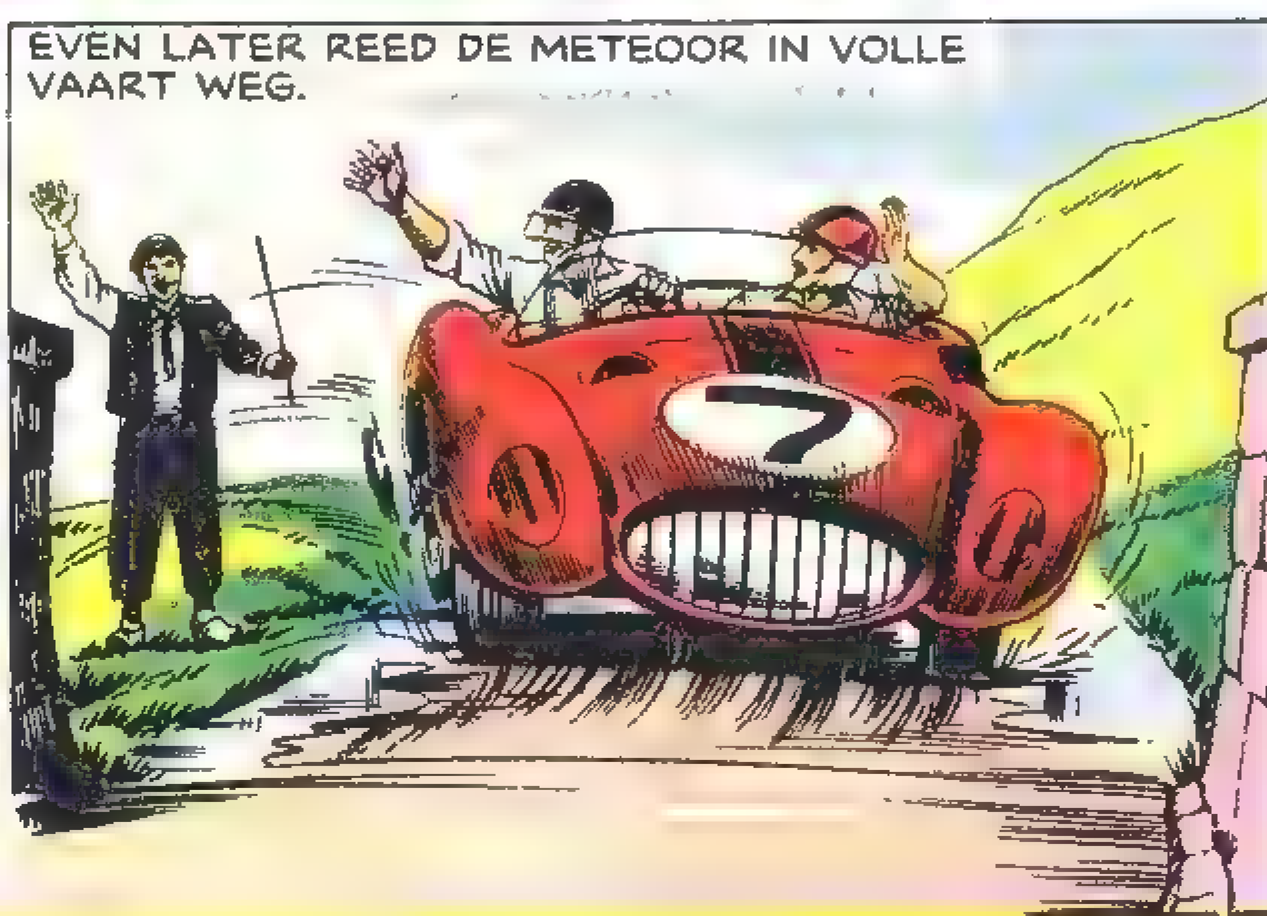

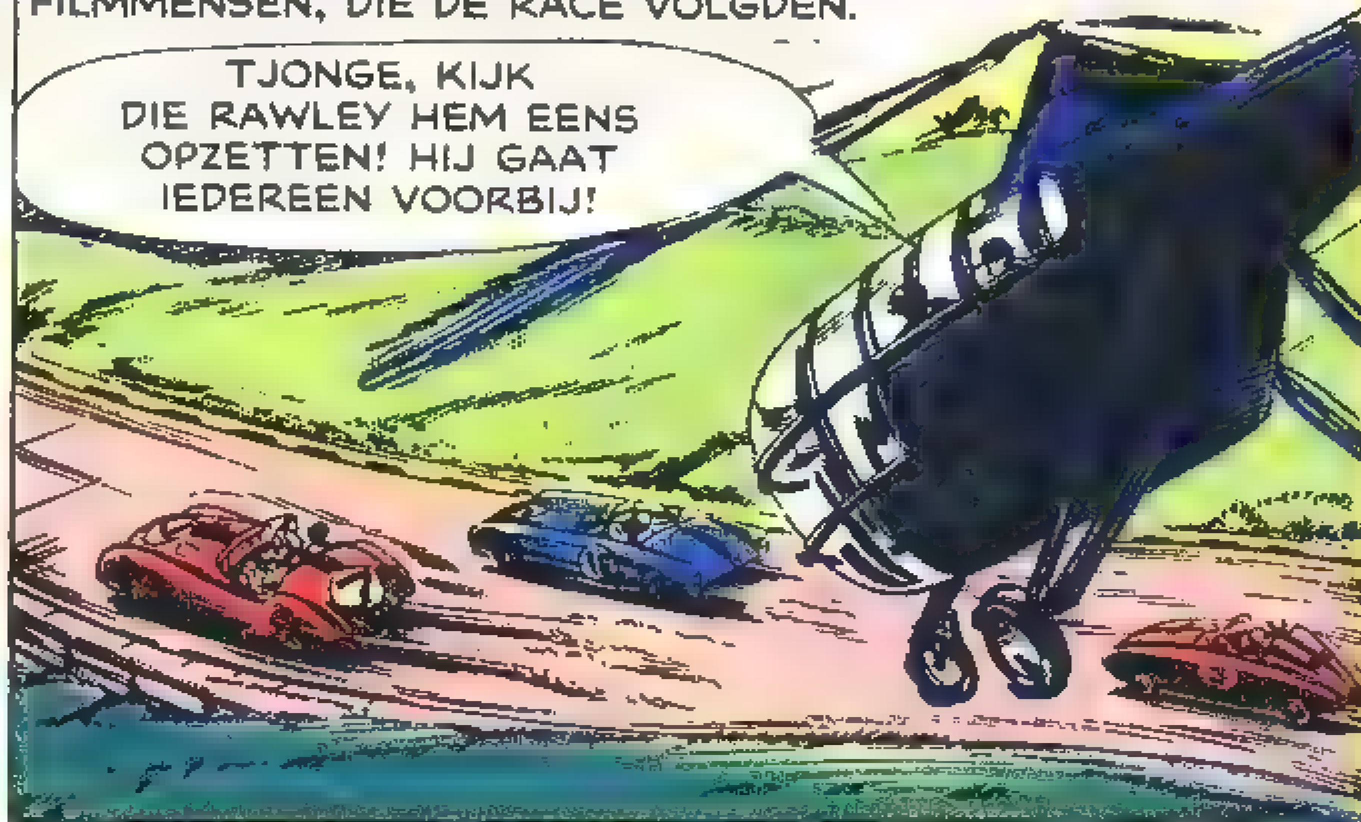

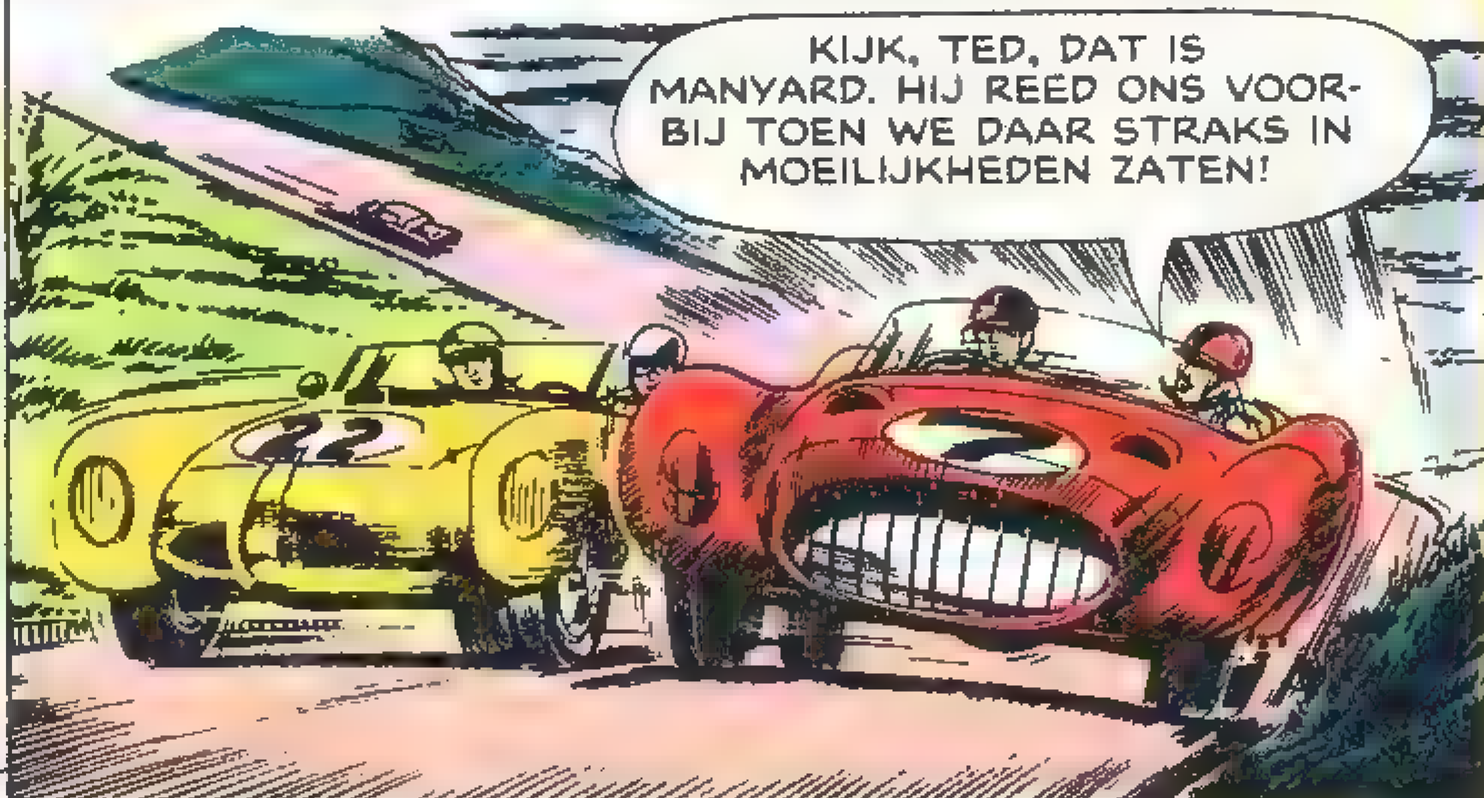

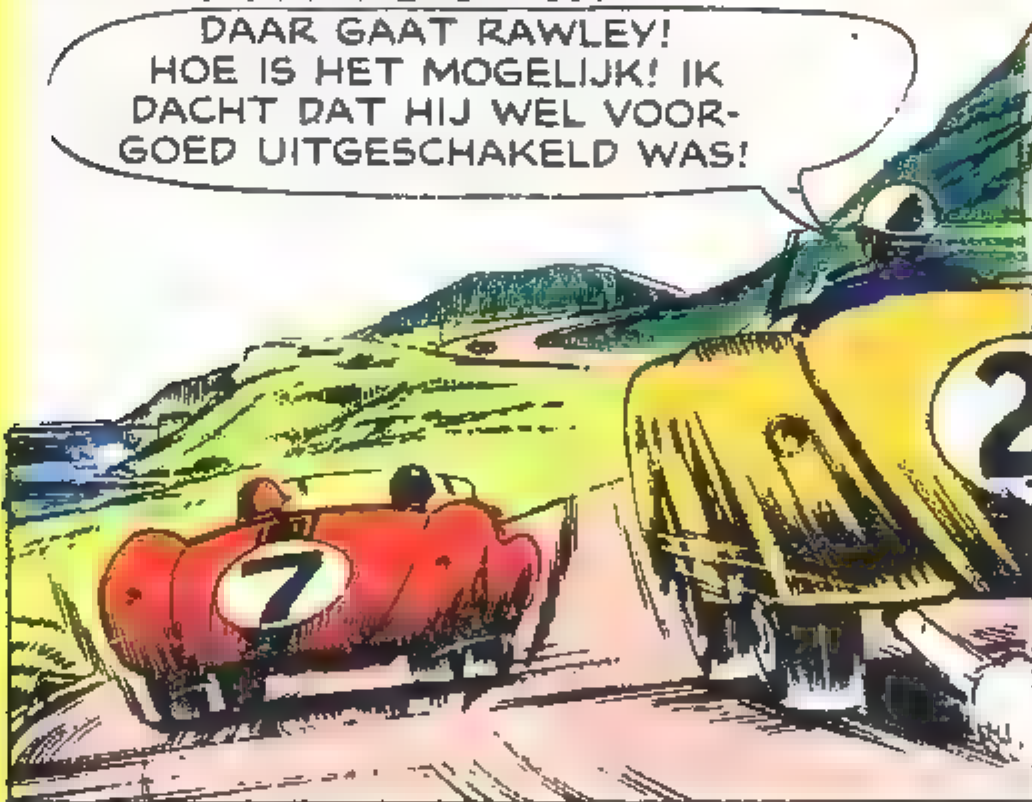

IN RAZENDE VAART VERVOLGDE DE METEOOR ZIJN WEG EN HAALDE DE ENE WAGEN NA DE ANDERE IN
WE ZIJN ER AL TWAALF GEPASSEERD, TED. KIJK UIT, GINDS MOET JE RECHTSAF!
58

TEDS AUTO TROK DE AANDACHT VAN EEN PAAR FILMMENSEN, DIE DE RACE VOLGDEN.
TJONGE, KIJK DIE RAWLEY HEM EENS OPZETTEN! HIJ GAAT IEDEREEN VOORBIJ!

IN VOLLE VAART STORMDEN DE AUTO'S DOOR EEN PAAR DORPJES.

LANGZAAM AAN NADERDEN DE WAGENS DE FRANSE ZUID-KUST. TED HAALDE NOG STEEDS ANDERE DEELNEMERS IN.
KIJK, TED, DAT IS MANYARD. HIJ REED ONS VOORBIJ TOEN WE DAAR STRAKS IN MOEILIJKHEDEN ZATEN!
22

TOEN MANYARD DE METEOOR ZAG WAS HIJ STOMVERBAASD.
DAAR GAAT RAWLEY! HOE IS HET MOGELIJK! IK DACHT DAT HIJ WEL VOORGOED UITGESCHAKELD WAS!
7

DE METEOOR RAASDE VOORT...
IK DENK DAT WE NU ONGEVEER OP DE ACHTTIENDE PLAATS LIGGEN, MAAR WE ZIJN DICHT BIJ DE FINISH VAN DEZE ETAPPE!
IK WIL IN ELK GEVAL PROBEREN OM BIJ DE EERSTE TIEN TE FINISHEN!
37
7

INTUSSEN HAD BURT MALDON DE FINISH AL BEREIKT.
WE MOGEN NIET MOPPEREN. WE ZIJN DERDE EN TED RAWLEY IS UITGESCHAKELD!
3
19
VAN RAWLEY ZULLEN WE WEL GEEN LAST MEER HEBBEN. ZIJN WAGEN IS VOLGENS MIJ GRONDIG VERNIELD!

MAAR OP DAT OGENBLIK...
SNELLER, TED! WE ZIJN VLAK BIJ DE FINISH, MAAR IK VREES DAT WE NIET BIJ DE EERSTE TIEN ZULLEN EINDIGEN!
7

De visstropers

Vervolg van bladzij 19

met een grijze baard en onder zijn borstelige wenkbrauwen had hij een paar donkere, stekende ogen.

„Goedenavond," groette Cedric.

De ander gromde een paar onverstaanbare klanken.

„Bent u Jerry Tombs?"

„Ja. Wat wil je van me?"

Cedric liet de boot langszij de oever glijden. „Hebt u vandaag gevist?"

„Ik vis elke dag," antwoordde de oude man onwillig.

„Wat is er eigenlijk met de jonge forellen aan de hand?" vroeg Cedric. „Het schijnt dat ze schaars worden en. . ."

„Wie ben jij?" informeerde Jerry argwanend.

Cedric aarzelde even en besloot toen open kaart te spelen. „Ik ben de nieuwe jachtopziener," zei hij, „en het hoort tot mijn taak vast te stellen hoe het komt dat er zoveel jonge forellen uit dit meer verdwijnen. Misschien kunt u me inlichten."

„Misschien wel," mompelde de oude man. Zijn donkere ogen keken langs Cedric heen naar Pijnboom Punt aan de overkant. „Misschien wel," herhaalde hij en hij voegde eraan toe: „En misschien ook niet." Daarna keerde hij zich met een ruk om en liep terug naar het struikgewas.

„Wacht nog even," riep Cedric.

Jerry Tombs bleef doorlopen tot hij de rand van de dichte begroeiing had bereikt. Daar wendde hij zijn hoofd om. „Ik hou niet van jachtopzieners," riep hij. „Ze hebben altijd wat te vitten. Ik vis al bijna veertig jaar in dit meer. Ik vang allerlei soorten vis — ook forel — en geen jachtopziener ter wereld zal me beletten om dat te blijven doen, zolang ik leef." En met die woorden verdween de oude man tussen de struiken en bomen.

Cedric Wilson glimlachte. Hij was ervan overtuigd dat Jerry Tombs geen schuld had aan het verdwijnen van de jonge forellen, tenminste niet hij alleen. Maar zijn glimlach verdween toen hij zich opeens herinnerde hoe de oude baas naar Pijnboom Punt had gekeken, terwijl hij had gezegd: „Misschien wel."

Cedric duwde zijn bootje af en begon te roeien. De zon was beneden de horizon verdwenen en over het meer lag een grijsblauwe glans. Boven de moerassen op de noordelijke oever zag hij zwaluwen en andere vogels heen en weer vliegen. Cedric was een natuurliefhebber en onder gewone omstandigheden zou hij van het schouwspel hebben genoten, maar nu hielden zijn gedachten zich bezig met de twee broers Stanwood. Zij reden regelmatig van de stad naar het zomerhuisje en terug. Als zij inderdaad de dieven waren, dan konden ze de vangst die ze 's avonds deden, de volgende morgen in de stad afleveren. . .

Cedric roeide terug naar de steiger, meerde de boot af en liep het pad op dat naar de hoofdweg leidde. Hij had nog pas tien of twaalf passen gelopen, toen hij nog eens opzij naar Pijnboom Punt keek en zag dat daar een kleine boot van de oever afstak. Er bevonden zich twee mannen in en Cedric had weinig moeite om hen te herkennen. „Hm," mompelde hij halfluid, „het ziet er naar uit dat die lui hebben gewacht tot ik van het toneel was verdwenen."

Wat moest hij nu doen? De gedachte dat de twee broers wellicht zo gemeen waren om de jonge forellen, die in het meer waren uitgezet om de visstand op peil te houden, weg te vangen, maakte hem woedend. Hij zag dat de skiff in noordelijke richting voer en tenslotte verdween achter de hoge bomen van de landtong. Toen keerde hij zich om en liep terug naar de steiger.

Hij stapte weer in het bootje en roeide in dezelfde richting als de twee broers, terwijl hij ervoor zorgde dicht onder de oever te blijven. De duisternis begon in te vallen en de schaduwen langs de oever werden donkerder. Toen hij rond de uiterste punt van de landtong was gevaren, waren de bossen aan de overzijde van het meer tot één zwarte massa verduisterd, maar het water was nog helder. De skiff van de broers Stanwood was duidelijk zichtbaar; het bootje lag stil, waarschijnlijk lagen de broers voor anker en waren ze aan het vissen. Cedric verliet nu de duisternis langs de kant, die hem verborgen had gehouden, en hield recht op de andere boot aan. Tien minuten later was hij de twee broers dicht genoeg genaderd om zich verstaanbaar te kunnen maken. Zijn veronderstelling bleek juist te zijn: zij hadden een anker uitgeworpen en waren aan het vissen.

„Ja, we hebben ieder een vergunning."

„Heeft u geluk?" vroeg hij.

„Nee," was het antwoord.

„Waar vist u op?" vervolgde Cedric.

„Op alles wat maar bijten wil," antwoordde een van de broers knorrig.

„Wat hebt u daar eigenlijk mee te maken?" zei de ander plotseling.

„Wat ik ermee te maken heb?" vroeg Cedric. „Ik ben de nieuwe jachtopziener. Ik mag veronderstellen dat u allebei een vergunning hebt?"

De broers keken hem strak aan en gedurende enige minuten bleven ze zwijgen. Toen zei een van hen: „Ja, we hebben ieder een vergunning. Wilt u ze zien?"

„Ja," zei Cedric en manoeuvreerde met een van de riemen om langszij te komen.

De mannen tastten bijna een volle minuut in hun zakken vóór zij de bekende gele kaart konden vinden. Cedric controleerde de vergunningen bij het licht van zijn zaklantaarn. „In orde," zei hij en gaf de kaarten terug.

De broers zeiden niets. Terwijl Cedric wegroeide, zag hij hen gebogen over hun snoeren, twee donkere zwijgende gestalten, die in de schemering een onheilspellende indruk maakten.

„Ik ben niets wijzer geworden," zei hij halfluid tot zichzelf. „Nog niet, tenminste. . ."

Rechts van hem, dicht bij de westelijke oever, ontdekte hij een derde boot, een kort, breed vaartuig dat laag op het water lag en waarin zich een zwaargebouwde man bevond. Cedric liet een riem in het water plassen; de inzittende van het andere bootje draaide het hoofd om. Een paar minuten later waren de scheepjes elkaar tot op drie meter genaderd.

„Is de vangst goed, Jerry?"

„Misschien. Moet ik nog afwachten. Wie ben jij?"

„Ken je me niet meer? Ik heb daarstraks met je gesproken."

„O, de nieuwe jachtopziener, niet?"

„Precies."

Cedric hoorde de oude man iets mompelen dat hij niet verstond. Toen zei Jerry luider: „Waarom snuffel je hier rond?"

Cedric glimlachte. „Ik zal het je vertellen, Jerry. Ik probeer nog steeds erachter te komen wie de jonge forellen uit het meer steelt."

Jerry liet een lachje horen dat achter

uit zijn keel leek te komen. „O ja. Nou, als je de dieven wilt vangen, zul je vroeg moeten opstaan," zei hij grinnikend.

„Dievén?" herhaalde Cedric langzaam en nadrukkelijk. „Meer dan één dus?"

„Ja, ze zijn met zijn tweeën."

Cedric trok aan de riemen om dichter bij het bootje van Jerry te komen. „Wie zijn het, Jerry?" vroeg hij gretig.

De oude man kuchte. „Ik hou niet van jachtopzieners," herhaalde hij zijn woorden van daarstraks. „Ze zijn me te nieuwsgierig. Ga nou alsjeblieft weg en laat me verder met rust."

Geen enkele verdere opmerking van Cedric kon de oude man ertoe brengen nog iets te zeggen. Alle vragen beantwoordde hij met een koppig zwijgen.

Maar toen Cedric eindelijk zijn boot keerde en naar de andere oever terugroeide, had hij toch het gevoel dat hij een klein succesje had behaald. Hij was immers te weten gekomen dat er twee visstropers waren en dat Jerry hen kende.

Het was volslagen donker toen hij de steiger weer bereikte. Hij legde de boot vast, maar bleef er nog ruim een kwartier in zitten, terwijl hij zich afvroeg wat hij onder deze omstandigheden het beste zou kunnen doen. Zou hij naar Pijnboom Punt gaan, daar op de terugkeer van de beide broers Stanwood wachten en van hen eisen dat ze hem zouden laten zien wat ze gevangen hadden? Na enig aarzelen verwierp hij dit plan. „Nee," besliste hij, „iemand is en blijft onschuldig tot men heeft bewezen dat hij schuldig is. Ik heb niet het recht om op vage verdenkingen aan te nemen dat de broers schuldig zijn en hen dan te dwingen hun onschuld te bewijzen. Het is mijn taak om die twee op heterdaad te betrappen."

Een half uur later — hij was nu op zijn kamer in Colver — herinnerde hij zich een opmerking, die Jerry had gemaakt. „Als je de dieven wilt vangen, zul je vroeg moeten opstaan," had de oude man gezegd. Waren die woorden letterlijk bedoeld? vroeg Cedric zich af.

Cedric wachtte een dag om de indruk te wekken dat hij niet langer waakzaam was. De daaropvolgende morgen was hij uit bed en aangekleed voor zonsopgang. Hij reed naar het meer, parkeerde zijn wagen achter een groepje bomen en liep naar de steiger.

Vlak boven het water hing een dichte mist. Toen Cedric begon te roeien drong de gedachte zich aan hem op dat hij waarschijnlijk een nutteloze tocht ging ondernemen. Maar nu hij zich eenmaal hier bevond, besloot hij om door te zetten.

En toen scheen hij toch een kans op succes te krijgen. Want nadat hij nauwelijks een kwartier had geroeid, hoorde hij voor zich in de mist het geluid van stemmen. Hij hanteerde nu voorzichtig de riemen om geen geluid te maken, voer in een lichte boog verder om het andere bootje te ontwijken en spitste de oren. Weer hoorde hij de stemmen en ditmaal waren ze zo duidelijk dat hij ze herkende. Het waren de twee broers Stanwood en zij bevonden zich ongeveer op dezelfde plaats waar hij hen eergisteravond had aangetroffen.

Twintig minuten nadat hij van de steiger was vertrokken bereikte Cedric de rietkraag langs de moerassige noordelijke oever van het meer. De mist was iets opgetrokken, maar toch nog zo dicht dat het zicht niet meer bedroeg dan tien of elf meter.

Cedric zat ineengedoken op de bodem van de skiff en wachtte. Op een afstand van ongeveer vijftig meter hoorde hij de broers af en toe met elkaar praten. Verscheidene keren ook hoorde hij dat ze een vis binnenhaalden. Waren het jonge forellen?

Een harde, krijsende schreeuw boven hem deed hem heftig schrikken.

De grauwe ochtendschemering ging over in daglicht. Ergens in de verte klonk de fluit van een locomotief. Het geluid was juist weggestorven toen Cedric een briesje langs zijn gezicht voelde strijken. De mist trok nu vlug op en na een paar minuten had hij vanuit zijn schuilplaats tussen het riet het volle gezicht op de skiff met de twee inzittenden. Even daarna zag hij een tweede bootje, dicht onder de westelijke oever, en door zijn kijker herkende hij de man die erin zat: het was Jerry.

„Wel, wel," mompelde Cedric grimmig, „we zijn er weer, hoor, alle vier! En over een paar minuten misschien. . ."

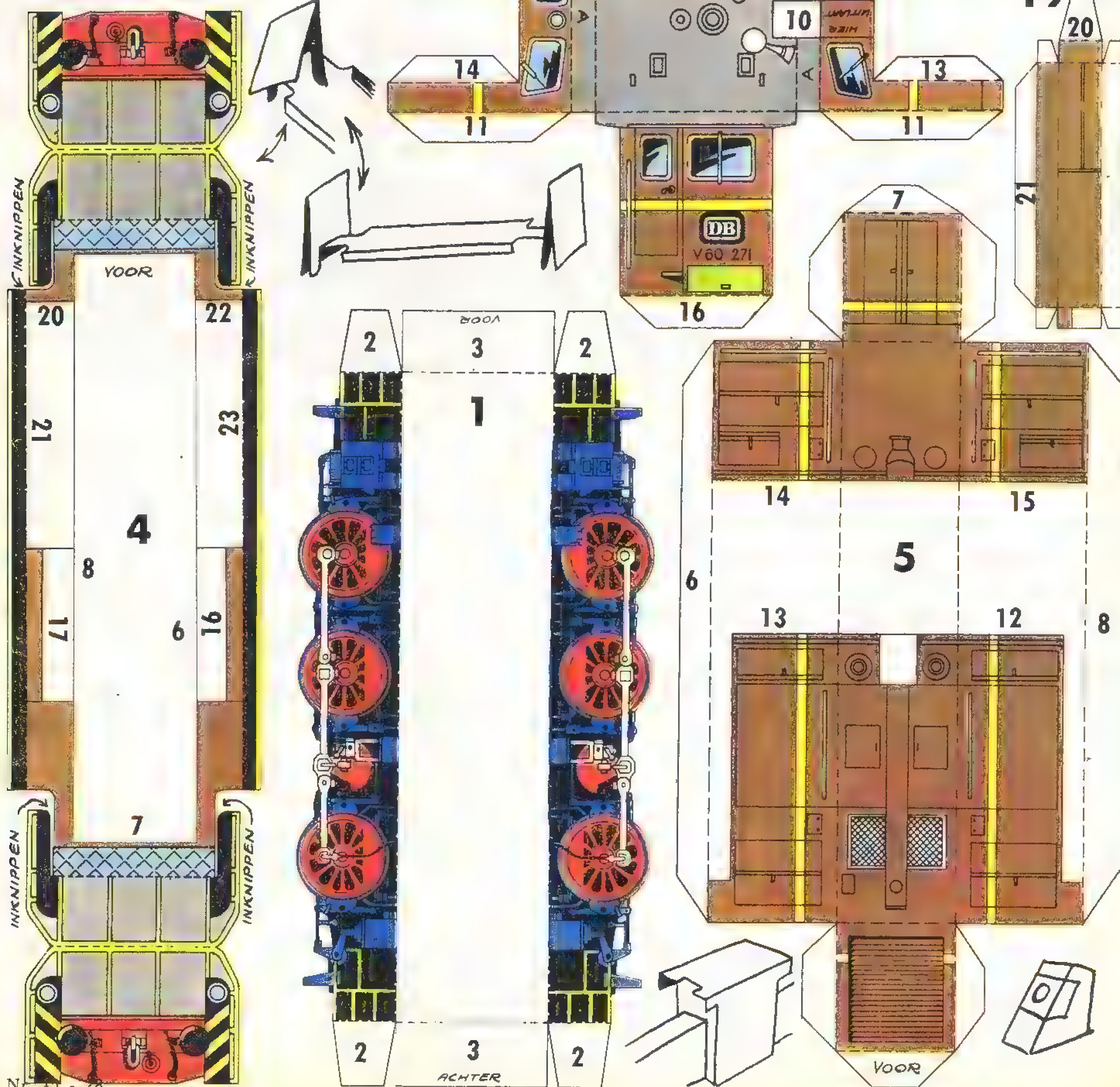
Een harde, krijsende schreeuw recht boven hem deed hem zo heftig schrikken, dat hij met moeite een kreet bedwong. Hij keek vlug omhoog en ontdekte een geweldige blauwe reiger, de grootste die hij ooit had gezien. Plotseling schoot de kolossale vogel naar beneden, dook in het meer en kwam een moment later weer boven met iets zilverkleurigs in zijn snavel: een jonge forel. Terwijl Cedric hem nakeek, kwam een tweede reiger, iets kleiner dan de eerste, krijsend over het moeras aanvliegen. Hij dook eveneens in het water en kwam ook boven met een jonge forel in zijn snavel.

Cedric bleef enige ogenblikken doodstil zitten en opeens begreep hij alles. „Wat een sufferd ben ik geweest!" mompelde hij. „Wat een sufferd dat ik niet aan reigers heb gedacht! Ze kunnen een meer in korte tijd helemaal leegroven!"

Wat moest hij doen, vroeg hij zich af, nu het geheim was opgelost? Als de twee broers hem nu zagen, zou hij een belachelijk figuur slaan. Ze wisten immers dat hij hen van de diefstal had verdacht. „Ik doe het verstandigst hier in mijn schuilplaats te blijven tot ze zijn vertrokken," zei hij bij zichzelf. Hij aarzelde even. „Nee, het is eerlijker dat niet te doen," vervolgde hij. Hij nam de riemen op en roeide naar de beide bootjes. Toen hij naderbij kwam, zag hij op het gezicht van de broers en van de oude Jerry een glimlach. Hij begreep dat ze hem zijn vergissing niet kwalijk namen, maar hij besefte ook, dat dit voorval hem iets geleerd had. Ten eerste: geloof niet alles wat je hoort. En ten tweede: maak niet te vlug een gevolgtrekking, want dan loop je de kans dat je de verkeerde vogel vangt!

Een Duitse rangeerlocomotief

Deze keer brengen we een buitenlandse diesellocomotief. De Duitse Bondsspoorwegen waren zo vriendelijk ons originele tekeningen toe te zenden en daardoor is dit model niet van de echte loc te onderscheiden. De officiële naam luidt diesellocomotief serie V 60 en er zijn er al 375 van gemaakt. De machine weegt 48,8 ton en heeft een dieselmotor met een vermogen van 650 pk. Als je deze loc gebruikt als trekker voor de oliewagens (zie Sjors nr. 26, blz. 28/29), krijg je een kleurig geheel. De bouwbeschrijving vind je op bladzijde 31. *S.*

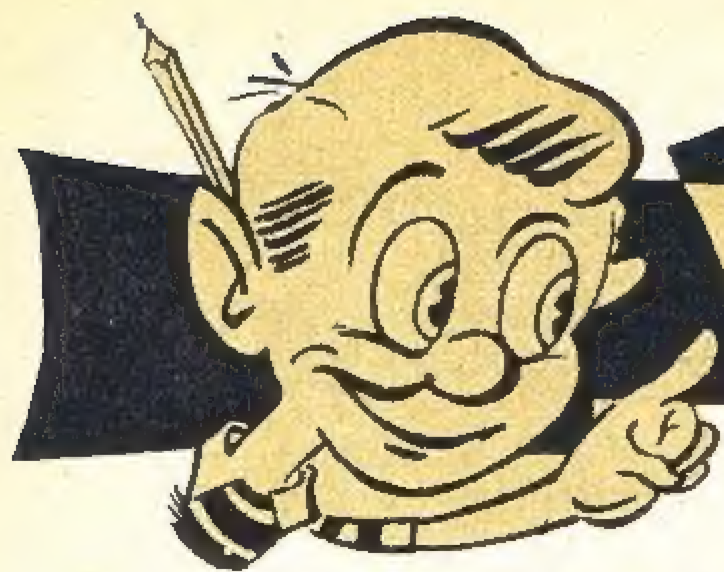

Mmm, chocola VAN
binnen, suiker
VAN buiten... SmarTies!
Zóóó veel, Zóóó Lekker,
zóóó veel kleuren...
SMarTies! OM te bijten.
OM te zuigen.
Om uit te delen...
SmarTies!

25ct per pakje

Smarties...lekker veel!

EEN ROWNTREE PRODUKT

WIE PUZZELT ER MEE?

Kruiswoord-puzzel

Horizontaal:

1 Bouwmateriaal van de bijen
2 Vacht
8 Bedevaartganger
10 Stukje goed
11 Nachtvogel
12 Boom
13 Gezichtsorgaan
15 Onmisbaar bestanddeel van ons voedsel
17 Volgende dag; ook: ochtend
19 Boom
20 Vogel (steltloper)
21 Zwarte edelsteen
22 Persoonlijk voornaamwoord
24 Muzieknoot
26 Bijwoord
27 Kansspel, waarvoor men loten moet kopen
31 Telwoord
32 Scheepseigenaar
33 Voegwoord
34 Kip
35 Lidwoord
36 Kookgerei
37 Halve hoeveelheid

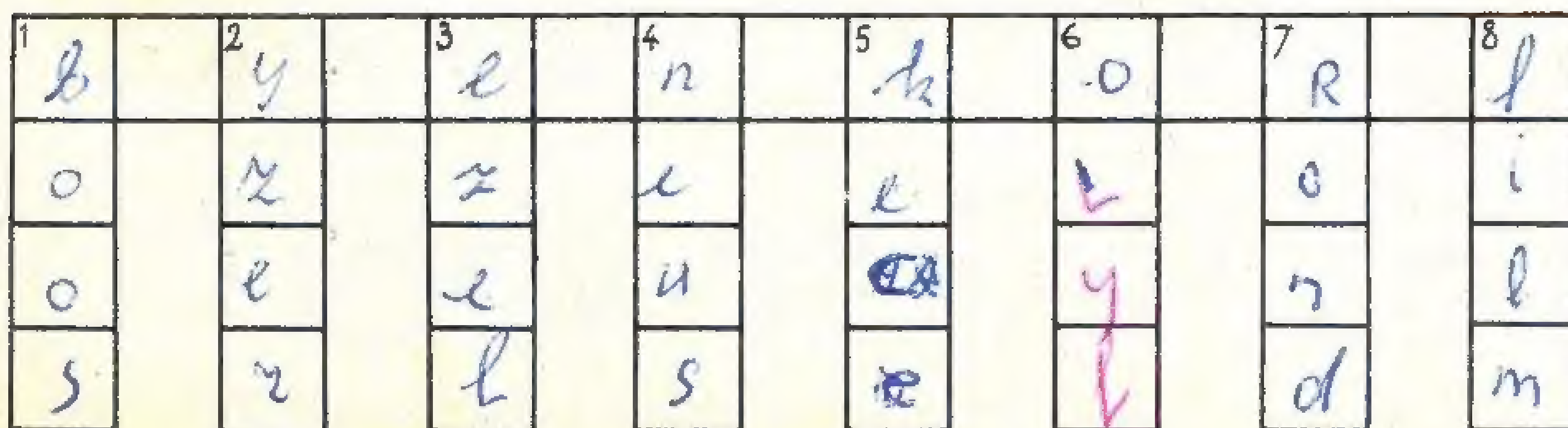
Verticaal:

1 Grasland
2 Gehalte
3 Soortelijk gewicht (afk.)
4 Balletje medicijn
5 Plaats in Drente
6 Geslepen; listig
7 Puntig toelopend
8 Sierkannetje
9 Graansoort
14 Muziekinstrument in kerken
16 Klein beetje
17 Grote, saprijke vrucht
18 Peulvrucht
23 Lof
25 Plaats, waar men inrijdt
26 Wasmiddel
28 Geopend
29 Toespraak
30 Praalziek
34 Uitroep

Kamraadsel

Op de tanden van deze kam ga je van boven naar beneden acht woorden invullen volgens onderstaande omschrijvingen. Als je de juiste woorden gevonden hebt, vormen de bovenste letters van links naar rechts gelezen de naam van een insektenwoning.

1 Kwaad
2 Metaal
3 Grauwtje
4 Reukorgaan
5 Zoet gebak
6 Fruit
7 Cirkelvormig
8 Wordt in bioscopen vertoond

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Dierenpuzzel

```
      L U I P A A R D
J A K H A L S
        H E R T
      N E U S H O O R N
        O L I F A N T
        G O R I L L A
      M U I S
      G I R A F F E
        B U F F E L
M A R T E R
      L E E U W
        M U S T A N G
```

De schuingedrukte letters vormen het woord PLESIOSAURUS

Dubbel tovervierkant

```
B E R G
E V E R
R E D E
G R E N D E L
      D O R A
      E R T S
      L A S T
```

Optelsom

BRAAD+PAN=BRAADPAN

Een-woord-rebus

PALING-OP-ROER = PALINGOPROER

Dit oproer bracht op 25 en 26 juli 1886 een Amsterdamse wijk in heftige beroering.

Visitekaartje

TELEFONISTE

Oplossing wereldquiz

1. De vlaggen waaien tegen de wind in. 2. Ze heeft aan een voet zes tenen. 3. Nee, Washington. 4. Componist. 5. Brussel. 6. Dierentemmer. 7. Zaagvis. 8. Olieboortoren. 9. Volkswagen. 10. Tutu. 11. Ja, de pompbediende rookt.

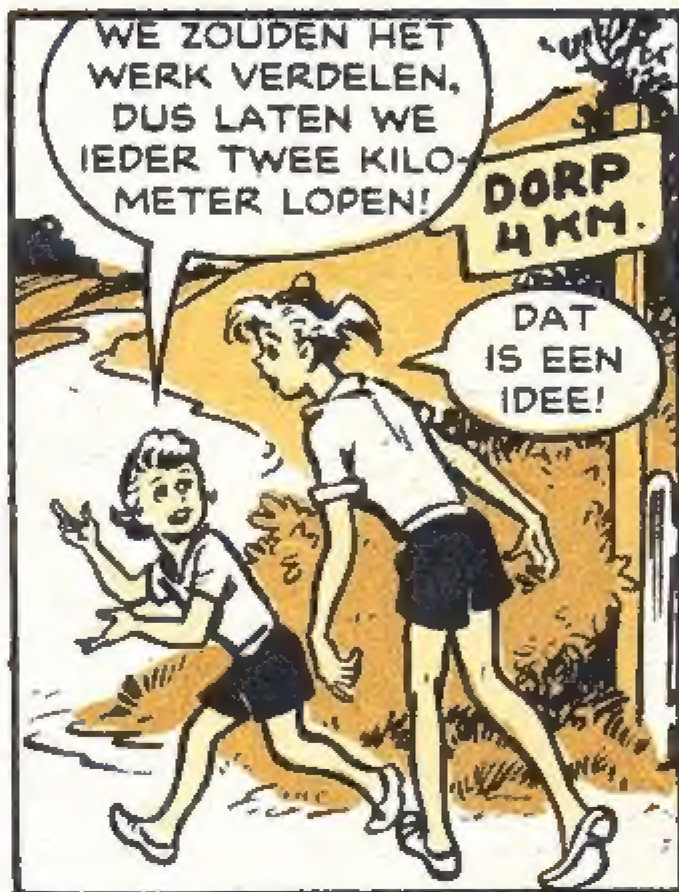
Map en Moppie

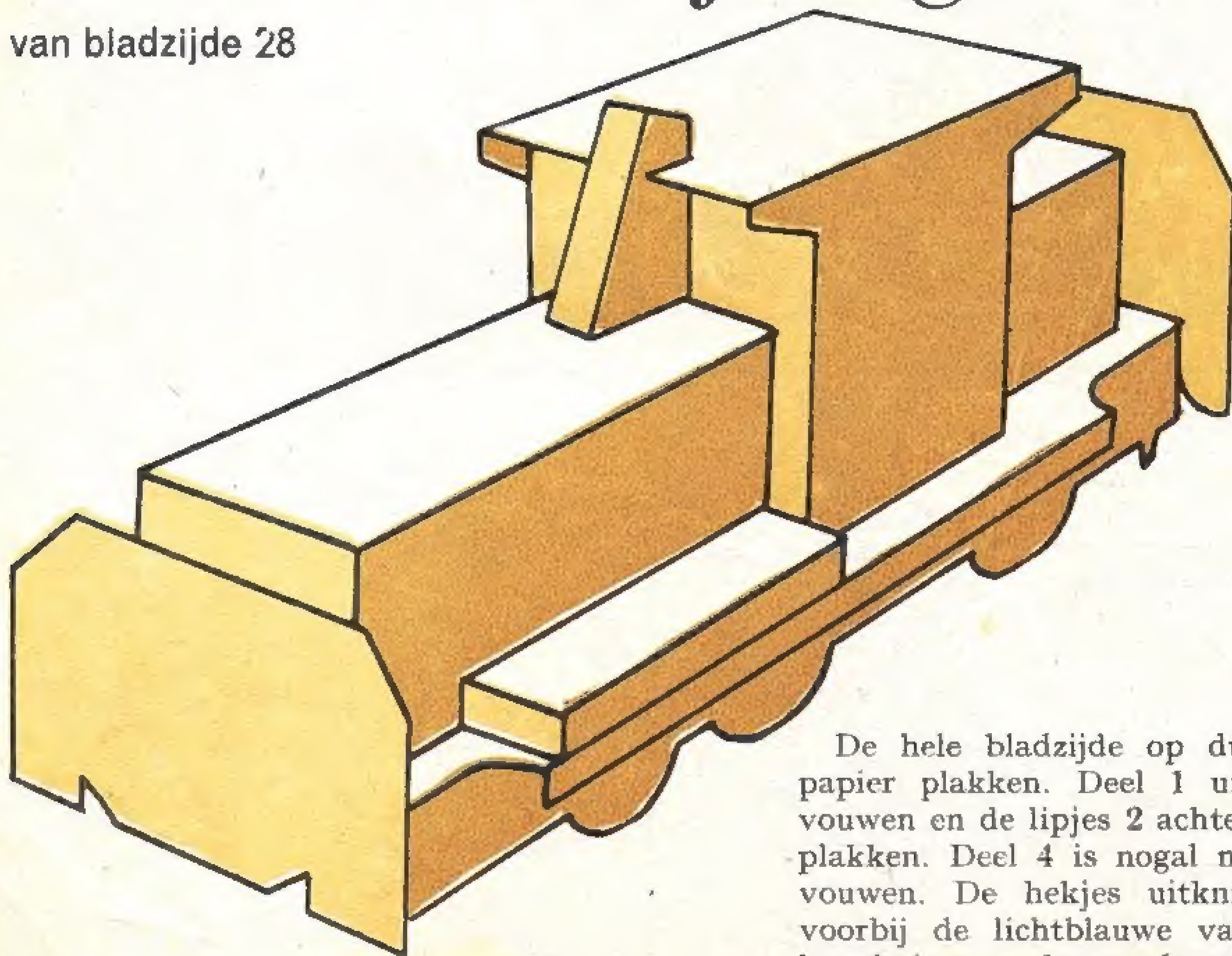

Bouwbeschrijving

van bladzijde 28

De hele bladzijde op dun tekenpapier plakken. Deel 1 uitknippen, vouwen en de lipjes 2 achter de lip 3 plakken. Deel 4 is nogal moeilijk te vouwen. De hekjes uitknippen tot voorbij de lichtblauwe vakjes, omhoogbuigen en daarna de twee helften op elkaar plakken. Kijk goed naar de kleine tekeningetjes. Nu de zwarte randjes omlaagvouwen en het geheel op deel 1 plakken. *Let daarbij goed op de woordjes „voor" en „achter".* De achterkanten van de rode bufferbalken worden tegen de lipjes 3 geplakt. Van deel 5 maken we een doosje, dat aan de onderkant open blijft, en plakken dit dan op deel 4. Het lipje „voor" komt aan de voorkant, 6 op 6, 7 op 7 en 8 op 8. De cabine, deel 9, is weer tamelijk moeilijk, kijk dus weer goed naar de kleine tekeningetjes. Allereerst het kleine witte vlakje 10 eruit snijden, dan de smalle grijze strookjes A onder het dak plakken en de lipjes 11 achter de zijkanten. Nu plakken we de hele cabine op deel 5. Let goed op de cijfertjes: 12 op 12, enzovoort, tot 17 op 17. Vervolgens de batterijkisten 19 vouwen en in elkaar plakken. De cijfers 20 tot en met 23 komen weer op elkaar. Tot besluit plakken en vouwen we de uitlaat 24 in elkaar en kleven die voor de cabine op de motorkap.

Hiermee is de V 60 klaar om zijn rangeerdienst te beginnen. S.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.